

Omraam Mikhaël Aïvanhov

POMUL CUNOAȘTERII BINELUI și al RĂULUI

Articol I. Cap. 1 – Cei doi pomi ai paradisului

Oamenii au încercat de mii de ani să înțeleagă originea lumii la fel ca și apariția răului (alături de consecința sa: suferința) în această lume. Ei le-au prezentat deseori sub forma unor mituri, și de aceea în Cărțile Sfinte ale tuturor religiilor regăsim povești simbolice pe care trebuie să știm să le interpretăm. Tradiția creștină a reluat povestea lui Moise din Facerea, dar creștinii au înțeles-o oare cu adevărat?

Să studiem puțin ceea ce a scris Moise. În cea de-a șasea zi a Creației, Dumnezeu i-a zămislit pe bărbat și pe femeie și i-a așezat într-o grădină numită Rai, în mijlocul tuturor speciilor de animale și de plante. Printre pomii din această grădină, Moise a remarcat doi: Pomul Vieții, și un altul care a devenit la fel de faimos: Pomul Cunoașterii Binelui și Răului din care Dumnezeu le-a interzis lui Adam și Evei să mănânce fructe.

Atât timp cât s-au supus ordinelor Domnului, ei au trăit în fericire și în îndestulare. Dar iată că șarpele apare și o convinge pe Eva să mănânce din fructele Pomului Cunoașterii Binelui și Răului; apoi Eva îl convinge pe Adam să guste și el și în acel moment Dumnezeu îi alungă din Paradis. Vom relua imediat în detaliu anumite aspecte din această povestire.

Mulți oameni au pornit în căutarea Paradisului terestru imaginându-și că acesta s-ar afla în India, în America, în Africa, dar evident că nu au găsit niciodată nimic. Paradisul exista bineînțeles pe pământ, dar oare despre ce pământ este vorba? Veți vedea că totul este simbolic. Eu nu vă voi spune totul, este imposibil, este un subiect prea vast, această poveste a primului bărbat și a primei femei, dar voi începe prin a vă vorbi despre cei doi Pomi: Pomul Vieții, dar mai ales despre Pomul Cunoașterii Binelui și Răului.

Adam și Eva trăiau deci în Paradis unde puteau să mănânce fructe din toți pomii din grădină, cu excepția fructului Pomului Cunoașterii Binelui și Răului. Dar voi nu știți încă ceea ce reprezintă acest fruct. El este simbolul forțelor pe care primul bărbat și prima femeie nu știau cum să le orienteze, să le transforme și să le folosească. De aceea Dumnezeu le-a spus: „Va veni o vreme în care veți putea mânca din acest fruct; dar acum sunteți încă slabi, iar dacă veți mânca din el, intrând în legătură cu puterile pe care le conține, veți muri”

adică vă veți schimba starea de conștiință. Această schimbare a stării de conștiință este indicată în Facerea, dar interpretarea ei nu a fost totdeauna pe deplin înțeleasă. Stă scris atunci când Adam și Eva trăiau fericiți în Paradis: „Adam și femeia lui erau amândoi goi și nu se rușinau”. Și mai târziu, după ce au mâncat din fructul interzis: „Atunci li s-au deschis ochii la amândoi și au cunoscut că erau goi și au cusut frunze de smochin și și-au făcut acoperăminte”. Această bruscă conștientizare a nudității lor dovedește că ceva s-a schimbat în ei.

Pomul Vieții reprezenta unitatea vieții, acolo unde polarizarea nu se exprimă încă, adică acolo unde nu există nici bine și nici rău: o regiune aflată deasupra binelui și răului. În timp ce, celălalt pom reprezenta lumea polarizării unde ești obligat să cunoști alternanța zilelor și nopților, a bucuriei și necazului etc... Cei doi pomi sunt deci regiuni ale universului, sau mai bine zis stări de conștiință, și nu simple vegetale. Iar dacă Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei să nu guste din Pomul Cunoașterii Binelui și Răului, înseamnă că ei nu trebuiau să pătrundă încă în regiunea polarizării. De ce? Credeți că această interdicție era un capriciu al Domnului? Nu. „Atunci, veți spune, acest pom este inutil?” Deloc, niciodată Dumnezeu nu a creat lucruri inutile. Ideea unui pom care dădea roade pe care nimeni nu le putea mânca și de care nimeni nu beneficia este contrară înțelepciunii divine care nu creează nimic fără folos.

Anumite ființe se hrăneau cu fructele Pomului Cunoașterii Binelui și Răului fiindcă erau în stare să le suporte. În timp ce Adam și Eva nu le puteau încă suporta pentru că aceste fructe conțineau forțe astringente: materia subtilă a corpului lor trebuia să se închege, să se condenseze în timpul contactului, și tocmai acest lucru s-a petrecut. De aceea tradiția vorbește despre o „cădere”; acest termen de „cădere” simbolizează trecerea de la o materie subtilă la una opacă. După ce au mâncat din fructul interzis, Adam și Eva au devenit împovărați și greoi, ceea ce este exprimat prin cuvintele: „și au cunoscut că erau goi. Goi erau și înainte, dar se vedeau îmbrăcați în lumină, în timp ce după greșeala comisă s-au simțit brusc lipsiți de aceste haine de lumină, le-a fost rușine și s-au ascuns.

După ce au mâncat din fructul Pomului Cunoașterii Binelui și Răului, Adam și Eva au continuat să trăiască, dar au devenit morți pentru o stare de conștiință superioară: ei au fost alungați din Paradisul terestru (care simbolizează această stare de conștiință) și un

înger înarmat cu o spadă îi păzește de atunci intrarea. Din moment ce Adam și Eva au fost alungați din Paradisul „terestru”, înseamnă că ei se aflau deja pe pământ. Dar cum să înțelegem că, părăsind Paradisul, ei au fost trimiși pe „pământ”? Oare despre ce pământ este vorba? Cabala ne învață că pământul există sub șapte forme. Ea le dă numele, caracteristicile, de la cea mai densă până la cea mai subtilă, iar cea mai subtilă este tocmai aceea de unde oamenii au fost alungați. Ce știm noi despre pământ? Nu prea mare lucru.

Conform Științei Inițiatice, pământul posedă un dublu eteric care îl înconjoară ca o atmosferă luminoasă. Acest pământ eteric, subtil, este tocmai adevăratul pământ despre care se vorbește în Facerea, pământul așa cum a ieșit din mâinile Domnului. Adevăratul pământ nu este acesta pe care noi îl atingem aici, întărit, condensat. Adevăratul pământ este pământul eteric. Tocmai în această regiune, numită Paradis, Dumnezeu a așezat primii oameni; ei trăiau acolo cu corpuri strălucitoare, luminoase, despre care tocmai v-am vorbit și nu cunoșteau nici suferința, nici boala, nici moartea.

Știți voi oare că acest Paradis există de-o veșnicie, că el nu a încetat niciodată să existe? Deși nu îl vedem, el se află peste tot, dar în planul subtil al materiei, pentru că este material; da, planul eteric este material. Iar Pomul Vieții veșnice există și el de asemenea și se găsește încă în acest Paradis. Acest Pom are elemente pe care primii oameni le absorbau și cu care se hrăneau. Ei trăiau în această substanță eterică a pământului și se hrăneau cu ea; această substanță eterică este aceea care întreține lumina și puritatea în viața lor. Eu v-am mai spus că Pomul Vieții nu este un pom, el reprezintă un curent care vine din soare, iar oamenii se hrăneau cu razele soarelui care străbat această regiune. Pomul Vieții este soarele!

Și cum ființa umană a păstrat aceeași structură ca în vremurile vechi ale creației sale, ea posedă încă în sine posibilitatea de a primi din nou razele soarelui, de a mânca din nou fructe din Pomul Vieții, adică de a se reîntoarce în sânul Domnului. Fiecare religie își are propriul limbaj, modul său particular de a se exprima, dar toate vorbesc despre această reintegrare în Dumnezeu, despre această întoarcere înspre Prima Origine.

Ele folosesc expresii diferite, dar vorbesc toate despre aceeași realitate.

Dar oare ce simbolizează Pomul Cunoașterii Binelui și Răului? El

reprezintă un alt curent care trecea și el prin Paradis, și el este acela care i-a pus în contact pe oameni cu forma cea mai densă a pământului. Dumnezeu le-a spus primilor oameni: „Mulțumiți-vă să cercetați tărâmul Pomului Vieții. Nu a venit încă clipa să părăsiți această regiune de lumină ca să coborâți să studiați rădăcinile creației. Lăsați deocamdată această problemă, nu încercați să cunoașteți totul imediat”. Din moment ce acest al doilea pom exista, el nu putea fi tăiat, la fel cum nu i se pot scoate unui om intestinele, ficatul, splina etc. Aidoma universului, omul este alcătuit din două regiuni: o regiune superioară care corespunde Pomului Vieții și o regiune inferioară care corespunde Pomului Cunoașterii Binelui și Răului, acolo unde se află rădăcinile lucrurilor.

Fructele Pomului Cunoașterii Binelui și Răului posedau proprietăți astringente atât de puternice încât primii oameni nu puteau rezista la acest lucru. Ele reprezentau curentul „coagula”, iar Dumnezeu știa că, dacă Adam și Eva intrau în contact cu el, acest lucru le va schimba imediat calitatea stării lor de conștiință. Și tocmai acest lucru s-a produs: în contact cu acest curent astringent, materia corpului lor s-a modificat, a început să devină densă, groasă, opacă și întunecată. Interzicându-le primilor oameni să mănânce din aceste fructe, adică să studieze acest curent, să experimenteze aceste forțe ale naturii, Dumnezeu a dorit să îi păzească de suferințe, de boli și de moarte – de moartea corpului fizic, evident, nu de moartea spiritului, fiindcă ei au fost zămisliți nemuritori. Dar ei au murit din starea lor de lumină și au devenit vii pentru o altă latură, întunecată și împovărătoare. Ei au fost deci nevoiți să părăsească această împărăție, acest Paradis unde trăiau fără griji, în lumină și în bucurie, și să coboare în straturile inferioare ale pământului, acolo unde trăim și noi astăzi, fiindcă aflându-ne pe acest pământ, înseamnă că ne-am părăsit pământul ce ne-a fost prima patrie...

Dar cine era oare acest șarpe care a ademenit-o pe Eva, acest șarpe care știa să vorbească și să lămurească atât de bine lucrurile? Șarpele este un simbol extrem de vast și profund pe care îl găsim în toate religiile. Toți Inițiații din toate epocile s-au ocupat de șarpe, chiar dacă au preferat să nu vorbească deschis despre acest lucru.

Acest simbol al șarpelui reprezintă adevăruri în aparență foarte diferite: forța Kundalini, Răul, Diavolul, sau chiar agentul magic ce transmite toate lucrurile dinspre cer spre pământ și de la pământ spre

cer...

Inițiații nu se gândeau că șarpele ar reprezenta neapărat un simbol al răului: ei distingeau la el o parte inferioară, întunecată, obscură, și o parte superioară, luminoasă. Pentru ei, șarpele este agentul magic care transmite în egală măsură și binele și răul, este „lumina astrală” cum o numește Éliphas Lévi, care atunci când este impregnată de elemente impure produce la trecerea sa efecte negative, iar atunci când este impregnată de gândurile luminoase ale sfinților și profeților, le transmite până la Tronul Domnului. Șarpele este deci luminos în jumătatea lui superioară și întunecat în jumătatea sa inferioară. În Zohar, „Cartea Minunilor”, întâlnim o imagine reprezentând un cap alb, luminos, ce se reflectă într-o prăpastie, în lacul materiei întunecate, și care apare ca un cap negru, un cap îngrozitor. Este umbra Domnului... Dar eu prefer să păstrez aceste lucruri pentru mai târziu, când veți fi mai bine pregătiți ca să le înțelegeți. Șarpele sau balaurul reprezintă deci un simbol al acestui agent magic ce impregnează întreg universul până la stele și care transportă la fel de bine emanațiile bune cât și pe cele rele.

Dacă știți jocul de Tarot, ați putut vedea cartea a XV-a care este cartea Diavolului. Stanislas de Guaita a înțeles profunzimea acestui mister, comentând totodată și o imagine ce reprezintă sus figura radioasă, luminoasă a unui Inițiat învingător, atotputernic, iar jos, ca o reflectare inversată, chipul unei ființe decăzute, îngrozitoare, hidoase și plină de furie: imaginea Diavolului. Amândouă formează împreună o singură și aceeași realitate pe care o mai putem reprezenta prin două triunghiuri, nu încrucișate ca în steaua lui Solomon, dar simetrice în raport cu baza lor. Această figură semnifică faptul că Diavolul și agentul magic luminos reprezintă aceeași realitate, dar în regiuni diferite. Este ca omul: partea inferioară este murdară și respingătoare, și jumătatea superioară este frumoasă, celestă, divină. Deci totul depinde cu ce forță lucrează, în ce regiuni se găsește conștiința sa și ce elemente atinge și mânuiește.

Șarpele din Facerea reprezintă deci un curent care urcă de la pământ și atinge regiuni foarte înalte; în înălțimi el este pur și luminos, dar în regiunile de jos el este întunecat și respingător. În orice caz, el se găsea în grădina

Paradisului, care era și tărâmul său. Și Eva se plimba pe acolo... Ea era foarte curioasă, voia să știe ce reprezenta acest Pom al

Cunoașterii Binelui și Răului; ea l-a examinat de la distanță ca să își facă o idee, și curiozitatea o rodea. Ea s-a apropiat din ce în ce mai mult și pe măsură ce îl tot contempla fără a avea încă curajul de a-l atinge, devenea tot mai sensibilă la vocea șarpelui, adică la curentul terestru ce îi vorbea foarte inteligent: „Vezi tu, încă nu știi totul. Nu îți rămâne decât să vii la noi pentru a te instrui, pentru că noi posedăm o mare cunoaștere”.

De altfel, acest șarpe nu era o ființă unică, ci un ansamblu de creaturi pe care Dumnezeu le-a făcut mult înaintea omului, o generație de îngeri, de arhangheli, de divinități însărcinate de Creator să lucreze în profunzimile pământului asupra metalelor, a cristalelor, a focului etc... să pregătească toate bogățiile subterane, apoi să revină la El, odată ce și-au îndeplinit misiunea. Da, tradiția spune acest lucru, nu eu; eu adaug din timp în timp câteva mici ornamente, câteva conversații ca să fac povestea mai însuflețită, dar nu inventez nimic. Deci tradiția acceptă că Dumnezeu a creat ființe luminoase, o întreagă ierarhie de îngeri și de arhangheli care, odată ce și-au îndeplinit misiunea, trebuiau să se reîntoarcă în sânul Domnului. Dar cum erau liberi, unii, influențați de această viață de jos, nu au mai dorit să se reîntoarcă, și aceasta a fost revolta îngerilor. Ei nu s-au revoltat sus în Cer, ei s-au revoltat când au fost departe de Dumnezeu.

Dar Creatorul nu a vrut să îi pedepsească cu moartea sau descompunerea, El le-a spus: „Rămâneți jos, veți învăța multe lucruri și în ziua în care vă veți sătura de viața trăită în întuneric și în restrângere, întoarceți-vă, eu vă voi primi. „Da, El le-a dat posibilitatea chiar și celor mai decăzute creaturi să revină la El. Vedeți, aceasta înseamnă iubirea Domnului. Dacă Dumnezeu este iubire, cum ar fi putut El refuza definitiv să îi primească pe vinovații care doreau să revină la El? Nu, ar fi fost o cruzime, nu este posibil. Din moment ce El este iubirea absolută, chiar și demonii vor putea reveni la El. Fiindcă nu trebuie să credeți că ei sunt fericiți în această situație, nu, ei suferă dar orgoliul lor este acela care îi împiedică să revină la Dumnezeu. Totuși, ușa le rămâne deschisă și când se vor căi și vor înceta să îi mai distrugă pe oameni, ei își vor regăsi locul pierdut și Lucifer va redeveni Arhanghelul Luminii. O legendă spune că în momentul în care Lucifer a fost aruncat în prăpastie cu îngerii rebeli, o piatră i-a căzut de pe coroană, un smarald enorm, și că din acel smarald a fost făcut Sfântul Graal, cupa în care a fost strâns sângele lui Hristos. Da, care sunt

legăturile dintre Lucifer și Hristos? Ce legătură au unul cu celălalt?...

Dar să revenim la șarpe. Eu v-am spus că el reprezintă simbolul tuturor spiritelor care s-au separat de Dumnezeu. Acestea erau ființe foarte evolute care posedau o știință și cunoștințe fantastice, și de altfel datorită acestei științe și acestor cunoștințe au reușit să o seducă pe Eva promițându-i să o inițieze în misterele lor. Facerea prezintă acest lucru spunând că Eva a mâncat mărul... Ce este atât de rău să mănânci un măr? Toată lumea mănâncă mere! Dar este vorba despre latura simbolică și acest lucru este interesant. În spatele acestui măr, trebuie să înțelegeți că există un adevărat învățământ până atunci necunoscut de Adam și de Eva. Șarpele îi spune Evei: „Dumnezeu vă interzice să mâncați din fructul acestui pom, pentru că El știe că dacă veți mânca, veți deveni la fel de puternici ca și El și nu dorește acest lucru. V-a spus că veți muri, dar nu este adevărat, veți trăi și veți cunoaște regiuni care până în prezent v-au rămas necunoscute. Atunci Eva s-a lăsat tentată și, conform Cabalei, a zămislit pentru prima oară și astfel a rămas însărcinată. A fost prima inițiere. Fermecată, Eva a alergat să îi împărtășească lui Adam noua sa experiență. Înainte, niciunul, nici celălalt nu cunoștea acest domeniu.

Dar aici trebuie să înțelegeți că există mai multe posibilități de a interpreta povestea biblică, fiindcă grădina Edenului cu cei doi Pomi al Vieții și al Cunoașterii Binelui și Răului este simbolul unei realități ce există nu numai în univers dar și în ființa umană. Sub o formă sau alta, în corpul lor fizic (simbolic reprezentat de grădina Edenului) bărbatul și femeia continuă să consume din fructul Pomului Vieții sau din acela al Pomului Cunoașterii Binelui și Răului. Adam și Eva posedau amândoi acest Pom al Cunoașterii Binelui și Răului, dar nu se hrăneau cu fructele sale, nu le cunoșteau proprietățile. Prima inițiere a lui Adam și a Evei consta deci în a lua contact cu acele forțe ale naturii pe care nu le cunoșteau. Cum existau, în acest egiptor numit șarpe, entități feminine, Adam a fost inițiat de un demon cunoscut în tradiție sub numele de Lilith (în timp ce demonul care a inițiat-o pe Eva se numea Samael) și el a mâncat la rândul său din fruct. Din acel moment, Eva a pășit într-o parte și Adam în cealaltă: unitatea cuplului lor a fost destrămată.

Atunci forța astringentă și-a început lucrarea de condensare, și ei care până în acel moment nu se rușinau când se vedeau goi pentru că aveau corpul făcut din lumină, s-au văzut deodată atât de grosolani,

de greoi, de împovărați, încât le-a fost rușine de goliciunea lor; de aceea Biblia spune că „ei s-au ascuns în grădină”. Dar cum să se ascundă? Nu putem scăpa de privirea Domnului.

Nu trebuie însă să credeți că atunci când Dumnezeu a văzut că ei au mâncat din fruct, s-a înfuriat. Oare cum să fie El furios? Veți spune că ar fi fost normal să fie furios din moment ce Adam și Eva nu l-au ascultat. Dar cum puteți să știți dacă această nesupunere nu intra în planul Domnului? Povestea păcatului original este povestea coborârii omului în materie; deci problema care se pune este aceea de a ști dacă oamenii sunt singurii care au hotărât-o, sau dacă Dumnezeu avea proiecte de neînțeles, îndepărtate, formidabile în care oamenii puteau păstra o anumită libertate de alegere în pofida tuturor obstacolelor: să rămână în Paradis sau să plece ca să exploreze alte regiuni ale Creației...

Ceea ce anumite religii numesc căderea nu este altceva decât alegerea pe care au făcut-o primii oameni de a coborî și de a explora materia. Este posibil să explicăm această idee și prin imaginea pomului. Putem spune că primii oameni care trăiau în Paradis erau instalați în vârful pomului. Or, florile reprezintă vârful; ei trăiau deci printre flori și acolo erau în contact cu lumina, cu căldura, cu viața, cu frumusețea, cu libertatea... Numai că, ei își puneau întrebări, își spuneau: „Dar ce este acest pom? De unde vine această energie, această sevă? Vedem un trunchi, dar mult mai jos există un loc ascuns. Ce este acesta? Dorim să îl cunoaștem”. Și cum, ca să cunoști lucrurile trebuie să mergi la fața locului ca să le explorezi, ei și-au părăsit lăcașurile minunate care atingeau cerul, și au coborât de-a lungul trunchiului până aproape de rădăcini. Dar atunci când schimbi locul, trebuie să suporti și noile condiții, iar acum când se găsesc în rădăcini, suferă, strigă pentru că aici este întuneric apăsător, și se simt zdrobiți.

Dar ceea ce este totuși încurajator, este faptul că toată această viață trăită de om în Paradis este înregistrată înăuntrul lui ca o amprentă de neșters. Ea este acolo, și din timp în timp el regăsește un răsunet al acestei armonii, al acestei splendori, el gustă din nou momentele din Paradis în frumusețe, muzică și poezie. Paradisul se găsește înăuntrul fiecărui suflet omenesc, fiindcă fiecare se găsea la origini în Paradis. Dar acum viața pe care o duc oamenii este atât de banală, de întunecată, de limitată, încât ei nu mai întâlnesc condițiile necesare pentru a-și aminti. Uneori, atunci când se cufundă într-o

lectură mistică, când întâlnesc anumite creaturi, când contemplă anumite peisaje sau ascultă o muzică brumoasă, ceva se trezește în ei și trăiesc din nou câteva momente din Paradis. Din păcate, câteva minute mai târziu totul se șterge, ei uită ceea ce au trăit, sau se gândesc că a fost o iluzie asupra căreia nu merită să te oprești. Este păcat să ai un asemenea raționament, fiindcă aceste stări celeste corespund unei realități, este chiar cel mai real lucru care există, și este de dorit să trăiești cât de des posibil momente asemănătoare așteptând reîntoarcerea definitivă în Paradis, în sânul Domnului.

Fiindcă această reîntoarcere se va petrece într-o zi, Dumnezeu se află mereu acolo ca să ne primească și să ne ia în brațele sale. Nu, El nu este furios pe oameni, El așteaptă ziua în care aceștia vor dori să revină. Și cum El le-a dat veșnicia, El este generos, înțeleghător și spune: „Vor suferi un timp – câteva milioane de ani! – și apoi vor reveni și vor fi atât de fericiți încât vor uita totul. Spiritul lor este nemuritor, nu este grav, nu este rău să suferi puțin. Oare ce reprezintă câteva milioane de ani în fața veșniciei?” Iată care este raționamentul Domnului! El nu judecă la fel ca noi, El este mult mai puțin grăbit...

Iar oamenii învață multe lucruri așteptând să se întoarcă în sânul Domnului. Ei bine, da, pentru că o dată ce au început explorarea materiei dense, trebuie să o ducă și la bun sfârșit. Atât timp cât trăiau în lumea divină, ei puteau rămâne acolo veșnic, dar o dată ce au coborât, ei sunt obligați să parcurgă toate etapele. Imaginați-vă că vă aflați în vârful unui munte: dacă sunteți cuminiți, dacă sunteți atenți să nu alunecați, nu veți cădea și veți putea rămâne acolo atât timp cât doriți. Dar de îndată ce începeți să alunecați, sunteți obligați să parcurgeți un anumit drum printre stânci, trecând printre măracini, cu riscul de a cădea în prăpastie. Deodată ce ați declanșat o lege, un mecanism, nimic nu va mai depinde de voi, nu veți mai face ceea ce doriți, veți fi obligați să treceți prin tot felul de peripeții.

Nu trebuie să vă închipuiți că istoria umanității s-a putut derula fără consimțământul Domnului și că nesupunerea ei, peripețiile destinului ei nu au fost prevăzute dinainte. Omul s-a îndepărtat de Dumnezeu, dar Domnul nu îi era complet opus, altfel ar fi fost foarte simplu, el nu s-ar fi putut niciodată îndepărta. Tot ceea ce face omul se petrece de o anumită manieră cu consimțământul Domnului. Și acum acesta se va reîntoarce spre El. După involuție urmează evoluția sau, așa cum se numește în Știința Inițiativă, reintegrarea, întoarcerea în

sânul Domnului.

Iar ca să vedeți că această idee nu este contrară filosofiei lui Iisus, vă voi spune că ea este conținută în parabola fiului risipitor. Cunoașteți această parabolă? Un tânăr și-a părăsit casa părintească ca să meargă într-o țară îndepărtată unde și-a risipit toți banii și nu a mai avut nici măcar cu ce să se hrănească. Într-o zi, pentru a supraviețui, el a fost obligat să păzească niște porci, dar nu a primit nici măcar din ghindele cu care erau hrăniți porcii, iar lui îi era foame. Atunci, el și-a adus aminte de casa tatălui său unde hrana se afla din belșug și s-a hotărât să se reîntoarcă, în această poveste, Iisus a rezumat istoria umanității. Știți și voi cum tatăl și-a primit fiul: l-a văzut de departe și a alergat spre el să îl îmbrățișeze, apoi a dat ordin să se taie un vițel gras și să se pregătească un ospăț în onoarea reîntoarcerii fiului său. Este exact ceea ce vă povesteam și eu.

Dumnezeu așteaptă reîntoarcerea omului care a vrut să cuture lumea. El era curios, dorea să facă câteva explorări, de ce să îl împiedice? Dumnezeu știa dinainte că acesta va fi nefericit, că îi va fi foame și sete, că va suferi pentru că nimeni nu îl va iubi ca El, dar că după toate acestea el se va reîntoarce și totul se va repara. Ne imaginăm întotdeauna că Dumnezeu a fost furios de greșeala omului... Deloc! Dumnezeu l-a lăsat să facă ce vrea. El avea proiectele sale bune, El a spus: „Mai devreme sau mai târziu, copiii mei vor reveni”. Și asemenea tatălui fiului risipitor, El le pregătește un ospăț pentru a-i desfăta.

Articol II. Cap. 2 – Binele și răul, două forțe care fac să se învârtă roata vieții

Există o întrebare, printre multe altele, ce îi frământă pe oameni și căreia ei îi găsesc foarte greu un răspuns mulțumitor; ea privește rațiunea existenței răului: oare de ce există răul?... În realitate, răspunsul este foarte simplu.

Eu vă voi oferi un exemplu. Deseori, în trecut, când era nevoie ca apa să fie scoasă dintr-un puț, se folosea o roată mare la care erau înhămați boi, cai sau chiar oameni. Acela care îi observa, îl vedea pe unul plecând cu fața, pe altul cu spatele și putea trage concluzia că ei se deplasau în sensuri opuse. Dar dacă ar fi avut posibilitatea să vadă scena de sus, ar fi văzut clar cum și unii și alții merg într-o singură direcție și participă la o singură și aceeași lucrare.

Acest exemplu ne face să înțelegem că binele și răul, ce se

prezintă ca manifestări contrare, sunt în realitate două forțe înhămate la aceeași lucrare, dar pentru că nu le observăm de sus, adică din punct de vedere spiritual, inițiativ, spunem că sunt două forțe care se înfruntă. Toți aceia care privesc faptele, evenimentele de jos, adică de la nivelul la care se produc, se înșală. Dacă ar încerca să se ridice ca să le observe din punct de vedere al înțelepciunii, al spiritului, ar avea o viziune corectă. Ar vedea un cerc, o roată... și ar înțelege că și binele și răul sunt două forțe înhămate împreună pentru a face să se învârtă roata vieții.

Dacă vrem să distrugem răul, și binele va fi distrus. Bineînțeles, acest lucru nu înseamnă că trebuie să hrănim și să întărim răul, nu, el este și așa destul de puternic fără ajutorul nostru, dar nu trebuie nici să ne descotorosim de el – de altfel nici nu am reuși. Ceea ce trebuie, este să îl folosim și să găsim ce atitudine să adoptăm în raport cu el. Da, vine acum și vremea de a oferi o nouă filosofie omenirii.

Dacă v-ați fi aflat în soare, poate că nu ați fi cunoscut întunericul, dar ați părăsit soarele, ați venit pe pământ și cum pământul se învârtă în jurul soarelui, există când lumină, când întuneric. Din moment ce vă găsiți în afara soarelui, trebuie să acceptați această alternanță: zi și noapte, lumină și întuneric, bine și rău, și nu numai să o acceptați, dar să știți să o și folosiți. Dacă întunericul ar fi reprezentat răul, cum se face că tocmai în întuneric – în acela de pe pământ sau din subconștient – încep să se nască realizări de cea mai mare importanță? În realitate, întunericul este condiția nașterilor sau a renașterilor viitoare. Oare de ce copilul, de ce sămânța își încep creșterea în întuneric?... Dar voi cum folosiți noaptea? Minunat, nu-i așa: dormiți, iar a doua zi vă treziți cu toate forțele recuperate ca să vă reluați lucrul.

Veți spune: „Da, dar care este originea răului?” Există un Principiu veșnic care este Izvorul tuturor creațiilor. Iar când acest Principiu veșnic i-a însărcinat pe Elohim să formeze... dar să nu ne îndepărtăm, să nu vorbim despre cosmos, ci numai despre pământul nostru, cum să lucreze cu cele două principii masculin și feminin, pozitiv și negativ (fiindcă cei doi poli sunt necesari manifestării), existența pe ici pe colo a unor câteva resturi era inevitabilă, a unor elemente neorganizate încă și nefolosite ce tulburau armonia și liniștea ansamblului. Aceste materiale, aceste energii care nu reprezintă niciun rău pentru Creator sau pentru Arhangheli, sunt

nocive pentru oamenii care nu știu să le folosească.

Eu vă voi mai sugera o imagine. Aveți o casă; ei bine, în această casă este prevăzut un loc pentru o pubelă sau o ladă de gunoi, ca și pentru toaletă. Fiindcă orice ați face, chiar dacă sunteți ființa cea mai luminată și mai rațională, veți avea întotdeauna câteva resturi de pus la coșul de gunoi: hârtii, cutii, sticle goale, coji, resturi de mâncare iar în organismul vostru există de asemenea resturi de care trebuie să scăpați. Orice lucru de pe pământ, oricât de bun ar fi, are cel puțin un mic aspect negativ... este reversul medaliei, așa cum se spune. Întreaga lume a remarcat acest lucru Atunci cum se face că oamenii nu au înțeles limbajul tuturor acestor detalii ale vieții zilnice ce se prezintă neîncetat în fața ochilor lor? Când a fost creat pământul, a fost nevoie să se îngroape undeva câteva materiale nefolosite, ferestre sparte, cărămizi sfărâmate, planșe și cuie inutilizabile – simbolic vorbind. De aceea pământul își are și el lăzile sale de gunoi: este un con de întuneric ce se afla în spatele lui, umbra sa. Oare astronomii cunosc acest lucru?

Originea răului se găsește aici, în resturile materialelor folosite pentru construirea pământului; și cum resturile atrag tot felul de animale, de furnici, de muște, de viermi, iată deci creaturile pe care obligatoriu trebuie să le întâlnim când vom vizita această regiune închipuindu-ne că aici vom întâlni numai bucurie și plăcere. Această regiune care se numește Infern, lumea întunericului, are deci ca predestinare să adăpostească lăzile de gunoi; aici toate impuritățile sunt adunate și îngrămadite.

Să vedem acum de ce oare există creaturi care își caută tocmai aici fericirea? Pentru că, la fel cum există persoane aflate într-o asemenea situație încât sunt nevoite să caute în gunoaie resturi de mâncare sau pantofi vechi, tot așa și în lumea psihică există inși sărmani care nu au posibilitatea să mănânce în restaurantele din înalt alături de îngeri, de Arhangheli, de Dumnezeu. Ei nu au banii necesari (acești bani, bineînțeles, sunt reprezentați de calități, de virtuți) pentru a-și cumpăra hrana pură și luminoasă care vine din soare, și sunt deci obligați să meargă să mănânce în restaurantele infernale unde se află toate gunoaiele și creaturile decăzute.

În această regiune a răului, în această regiune a forțelor neorganizate, se pot găsi totuși multe lucruri, și dacă ați ști cum să le folosiți pentru a face asemenea pământului care transformă toate

resturile, veți atrage din această regiune forțe și elemente capabile să hrănească chiar și îngerii... Da: am ajuns să găsim metode chimice pentru a asana apele poluate! Natura dispune de toate mijloacele ca să transforme deșeurile, iar omul posedă de asemenea în sine a aceste mijloace, el trebuie să le găsească și să învețe cum să le folosească. Dar pentru acest lucru, trebuie mai întâi de toate să înțeleagă ce reprezintă binele, fiindcă numai atunci când am înțeles ce reprezintă binele, vom putea face față răului.

Binele este principiul veșnic, creator, atotputernic, este Dumnezeu însuși... cu toate că în realitate Dumnezeu se găsește deasupra binelui, în Cabală, binele și răul sunt prezentate ca două manifestări ale unei puteri ce le este superioară. Dar pentru ușurința înțelegerii, putem să îl prezentăm pe Dumnezeu ca pe Principiul binelui, chiar dacă Dumnezeu se află deasupra binelui. Binele este o manifestare a Domnului, iar răul este un deșeu al binelui, ceva ce nu și-a găsit locul în armonia cosmică. Răul nu poate fi deci niciodată comparat cu binele, el nu posedă ca acesta veșnicia, puterea și bogăția. De aceea, aceia care gândesc că binele și răul sunt două entități cu puteri egale gata de luptă fără ca niciuna dintre ele să obțină victoria definitivă asupra celeilalte, se înșală.

Eu v-am mai spus că răul este un reziduu al binelui; îl putem compara cu materia ce a rămas după ce s-a extras chintesența petalelor de trandafir sau a altor flori, o materie ce nu a putut fi rafinată, ce nu este capabilă să reflecte Divinitatea. Răul este tot ceea ce a rămas după ce tot binele a fost „extraș”. Deci, acolo unde se află binele, este inevitabil să se găsească și răul, deoarece răul este ceea ce rămâne din bine, el nu poate exista de unul singur, nu are o existență independentă; el depinde de bine, este născut din bine, binele l-a creat. Atât timp cât oamenii îi conferă răului o existență independentă de aceea a binelui, ei nu vor ajunge niciodată să îl transforme și răul va continua să îi sâcâie, fiindcă prin neștiința lor, tocmai ei sunt aceia care îi dăruiesc această putere și această independență.

Lumina determină nașterea întunericului. Acolo unde este lumină, există obligatoriu o umbră. Simpla prezență a unui obiect proiectează o umbră. Există oare umbre când nu este lumină? Nu. Veți spune: „Dar s-ar putea ca întunericul să domnească tocmai pentru că nu există lumină”. Nu, chiar dacă întunericul este peste tot într-un anumit loc, înseamnă că un obiect devine un obstacol în calea luminii.

De aceea există întotdeauna o jumătate de pământ aflată în întuneric. Fără lumină, întunericul nu ar putea exista, iar răul nu ar exista dacă nu ar fi binele.

Manifestările răului sunt deci necesare, dar ele nu sunt nici veșnice, nici absolute, ele depind de forțele binelui. Acum, pentru a putea rezolva problemele, trebuie să mergem mai departe de bine, și pentru a merge mai departe de bine, trebuie înainte de toate să avem o idee corectă despre ceea ce el reprezintă. Binele este o manifestare armonioasă în care intră iubirea, forța, inteligența, frumusețea, duioșia etc... Dar după cum v-am spus, binele nu este încă Dumnezeu însuși; el este o manifestare a Domnului, dar nu este Dumnezeu. Dumnezeu se găsește deasupra binelui și răului, și noi nu putem ști ce este El.

Dar din moment ce binele este o manifestare a Domnului, gândindu-ne la bine ne legăm de Creatorul Universului, Principiul Veșnic: conștiința noastră se deplasează, iese din regiunile întunecate unde există suferință, neliniște, teroare, ca să se îndrepte spre Centru, Principiul creator al tuturor lucrurilor. Și pentru că tocmai El este creatorul, El cunoaște rolul tuturor elementelor, al tuturor forțelor, al tuturor creaturilor și El va ști cum să îndrepte lucrurile. Noi nu putem ști, dar El are toate posibilitățile și spre

El, din moment ce este superior binelui și răului, trebuie să alergăm pentru a cere ajutor. În acel moment vom fi capabili să declanșăm puteri extraordinar de subtile care vor lucra în întreg universul.

Iată cea mai demnă și mai măreață lucrare a discipolului. El nu trebuie să se îngrijoreze dacă această lucrare nu produce imediat rezultate palpabile! Majoritatea oamenilor nu lucrează decât pentru realizările materiale din planul fizic, de aceea ei trăiesc atâtea decepții: pentru că aceste realizări nu durează. Atunci când vă hotărâți să lucrați cu Ființa cea mai inaccesibilă, cu Dumnezeu însuși, veți avea adevăratele împliniri, realizări interioare, în conștiință, iar aceste împliniri sunt instantanee. Ceea ce este cel mai îndepărtat lucru este în realitate cel mai apropiat, iar ceea ce ne imaginăm că este aproape, este în realitate foarte îndepărtat; dorind să îl trăim, nu îl vom trăi deloc, dorind să îl obținem, nu îl vom obține nicicum. Numai atunci când veți lucra asupra realităților celor mai îndepărtate le veți putea trăi instantaneu.

Da, dacă doriți să obțineți realizări imediate, fixați-vă scopul cel

mai îndepărtat. Spuneți-vă începând cu ziua de azi: „Am înțeles acum unde este acest adevăr, unde se află puterea, unde se găsește adevărata viață: ea se află în acest centru unic situat deasupra binelui și al răului”. Și gândiți-vă la el, fuzionați cu el, credeți doar în el, căutați-l numai pe el, lucrați numai cu el... În acel moment, acest centru va declanșa binele care va începe să se manifeste în voi ca o îmbunătățire a vieții voastre interioare înainte de a se manifesta într-o bună zi la fel și în exterior.

Desigur, este adevărat că poți face mult mai ușor rău decât bine. De ce?... Nu pentru că binele este slab și răul puternic, nu, nu, nu. Fiindcă aici, pe pământ, umanitatea a creat încet-încet condiții ce sunt mult mai propice și mai favorabile răului. Vreți să faceți rău? Da, toți sunt de acord să vă dea o mână de ajutor. Dar de îndată ce este vorba să faceți bine, lucrurile stau altfel, este ca și cum binele ar fi paralizat, anesteziat, neputincios. Da, pentru că în regiunile inferioare, este mereu la fel, și oamenii trăiesc mult în regiunile inferioare. Dar de îndată ce reușesc să iasă din aceste regiuni, apare contrariul: răul este sufocat, împiedicat, legat. Când trăiești în regiunile superioare, este imposibil să faci rău, și dacă dorești să faci bine, acest lucru se realizează de la sine.

Eu doresc să vă dau un exemplu: să presupunem că este iarnă, totul este umed, acoperit de zăpadă; dacă doriți să incendiați pădurea, nu veți reuși nimic, focul nu se va aprinde. Dar în vară, când este cald, un ciob de sticlă care concentrează razele soarelui este de ajuns să aprindă totul; este ca și cum întreaga pădure ar fi de acord să ia foc, pentru că există condiții favorabile, încercați să trageți cu tunul atunci când praful de pușcă este umed, nu va ieși nimic... Și tot așa. Înțelegeți acum că dacă, pe pământ, răul este mult mai puternic decât binele, acest lucru se datorează oamenilor care i-au oferit cele mai bune condiții. Dar într-o zi, totul se va schimba, va apărea contrariul; răul nu se va putea manifesta, el nu va mai găsi condițiile favorabile.

Pentru a dirija, a domina sau transforma răul, nu este suficient să fii un servitor al binelui, pentru că binele, așa cum v-am spus, este limitat. Din moment ce binele nu a reușit să învingă răul, înseamnă că el nu este încă Dumnezeu însuși, el reprezintă doar jumătate, în timp ce răul este cealaltă jumătate. Binele și răul sunt frate și soră, dacă vreți, dar nu reprezintă tatăl. Or, noi trebuie să ne îndreptăm spre tată, pentru că el este acela care comandă fiului și fiicei, sau celor doi frați.

Să mergeți către Tată, înseamnă să deveniți servitori ai Domnului și nu numai servitori al binelui. Trebuie deci să urcăm mult mai sus pentru a-L servi pe Dumnezeu care dirijează binele și răul.

Aici se află adevăratul adăpost. Evident, în înalt, nu există rău, și în măsura în care binele înseamnă perfecțiune, putem spune că a fi servitor al binelui înseamnă să fii servitor al Domnului. Dar binele așa cum îl înțelegem în chip intelectual, adică opus răului, nu este încă Dumnezeu; el nu este decât jumătate.

Eu vă pot da încă alte exemple care să vă facă să înțelegeți adevărul celor spuse. Să ne gândim la circulația sângelui. Dacă nu ar exista decât circulația arterială, nu ar exista viață, deoarece toate reziduurile trebuie să dispară și atunci circulația venoasă, cealaltă jumătate, intervine: ea duce sângele în plămâni unde acesta se purifică, iar când este curat, el ajunge în inimă de unde pleacă din nou prin artere. Deci din inimă iese sângele curat, binele; da, dar acest bine după un timp se încarcă din nou cu impurități, și tot așa... Regăsim același fenomen pentru circulația mașinilor pe șosele: la stânga, la dreapta... Dacă nu ar exista decât o singură direcție, un sens unic, ce ar face mașinile care trebuie să se întoarcă?

Deci răul nu constă în faptul că există forțe opuse, fiindcă acestea fac o lucrare. Dar dacă în loc să facă o lucrare determinată de Inteligența Cosmică, aceste forțe se ciocnesc, se combat și se zdrobesc reciproc, aici apare răul. Este ca și în cazul focului și apei. Câte lucruri extraordinare nu putem produce așezând apa pe foc!... dar cu un perete care să le despartă, altfel focul ar face ca apa să se evapore și apa ar stinge focul, ceea ce se întâmplă în toate domeniile vieții când ești neștiutor. Forțele, otrăvurile nu sunt nocive decât pentru omul insuficient instruit și lipsit de forță pentru a le folosi. Dar pentru natură răul nu există.

Putem chiar spune că într-un anume fel răul se află în bine. Să luăm exemplul hranei. Când mâncăm reținem elementele care ne sunt folositoare, indispensabile sănătății, și le eliminăm pe acelea pe care organismul nu le poate asimila, și care de altfel l-ar putea otrăvi dacă el nu le-ar putea elimina. Răul se află deci în bine, ele sunt legate, iar organismul este acela care trebuie să facă un triaj pentru a elimina acest rău. Să luăm alte exemple. Întâlniți fata cea mai fermecătoare cea mai încântătoare și vă căsătoriți cu ea: iată un mare bine. Da, dar nu sunteți singurul fermecat de această ființă, sunt și alții interesați de ea

și iată problemele: suspiciuni, gelozie, dispute... când lucrurile se opresc doar aici! Imaginați-vă acum că moșteniți o mare avere: iată-vă bogați, este extraordinar! Da, dar și în acest caz apar suspiciunile: veți fi neîncetat solicitați, riscați să fiți jefuiți în orice moment, nu veți fi niciodată liniștiți... Și tot așa pentru celelalte domenii ale vieții. Numai înțelepciunea este capabilă să folosească binele și răul, și mai ales să facă în așa fel încât binele să nu se transforme în rău.

Așa cum v-am spus la început, binele și răul sunt înhămate la aceeași roată; dacă ar fi existat numai binele, roata nu s-ar fi învârtit. Eu sunt poate singurul care spune că binele nu este capabil să facă singur întreaga lucrare dacă răul nu i-ar da o mână de ajutor. Veți spune că răul este totuși o forță contrară... întocmai, trebuie ca ea să fie contrariul! Când doriți să astupați sau să destupați o sticlă, vă folosiți de ambele mâini și ele lucrează în sens invers: una împinge într-o direcție și cealaltă trage în direcția opusă, dar datorită acestei opoziții reușiți să înfundați sau să scoateți dopul. Înțelegeți acum cum forțele contrare lucrează într-un scop determinat... Este un proces ce se petrece zilnic sub ochii voștri, dar voi nu îl observați.

Ca încheiere, eu v-aș sfătui să vă legați zilnic de Dumnezeu, de Centru, de acel punct care conține totul. Iar El, care la rândul lui este neobosit, care nu se odihnește niciodată, care este veșnic, indestructibil, deasupra binelui, va reuni forțele binelui, iar forțele binelui vor curăța și vor organiza totul în chip minunat.

Articol III. Cap. 3 – Deasupra noțiunilor de bine și de rău

Putem spune că există două școli: aceea a binelui și aceea a răului. În școala binelui învățăm să respingem tot ceea ce este rău cu speranța că acționând așa vom fi salvați. În școala răului, se duce o luptă împotriva binelui cu speranța distrugerii acestuia. În realitate, există o școală superioară, situată mult deasupra celei a binelui și a răului, pentru că ea știe să le folosească pe amândouă: ea se folosește în egală măsură și de rău, dar în doze homeopatice, pentru a ajunge la realizări formidabile; ea nu respinge nimic, ci ne învață că dacă răul există, înseamnă că Dumnezeu îi permite să existe, altfel el ar fi dispărut demult.

Da, dacă răul există, înseamnă că Dumnezeu îi acceptă existența, altfel ar trebui să admitem că El nu reușește să învingă un dușman mai puternic decât El și că nu este Maestrul atotputernic care guvernează universul. Dacă ceva din Creație îi ține piept, atunci cine l-a creat? Un

alt Dumnezeu mai puternic decât El?... De altfel oamenii au crezut deseori acest lucru. Ei își spuneau: „Dar ce este cu acest Dumnezeu care nu reușește să facă prea multe lucruri? El nu știe totul, El nu poate face nici profeții, nici miracole, iar în acest timp Celălalt este capabil... Să mergem spre El!” într-un anume fel, ei judecau bine. De ce să slujești un Dumnezeu incapabil, neputincios, când toate cunoștințele și toate calitățile vin de la adversarul Lui, de la Diavol? Și tocmai Biserica era aceea care spunea acest lucru! Cineva a făcut miracole... era Diavolul! Unii credincioși nu au admis niciodată că Dumnezeu este acela care face aceste miracole: în mintea lor Dumnezeu era incapabil să facă așa ceva. Să nu ne mai mirăm deci că oamenii au semnat înțelegeri cu Diavolul, este logic! Iată la ce s-a ajuns când elita și-a pierdut cheile adevăratei cunoașteri...

Veți spune: „Da, dar dacă Dumnezeu este cu adevărat atotputernic, de ce nu vine să ne scape de suferințe și de nenorociri? 41 Fiindcă noi suntem aceia care am pus între El și noi atâtea bariere, atâtea idei false și arbitrare încât El nu ne mai poate ajuta. Și atunci, în mintea oamenilor rămâne ideea că Dumnezeu este foarte departe și inaccesibil, că nu îi aude, în timp ce Diavolul este foarte aproape, el îi aude și le poate îndeplini dorințele. Încercați, faceți o anchetă și veți vedea dacă oamenii nu gândesc așa: „Pe Dumnezeu îl rog de foarte mult timp, El este inaccesibil... surd... adormit... În timp ce Diavolul este treaz, și ajunge imediat aici”. Este adevărat, dar oamenii nu știu că ei sunt aceia care au stabilit această distanță, au săpat această prăpastie între ei și Dumnezeu. În realitate, nicio ființă nu este atât de aproape de noi, niciuna nu ne iubește la fel ca Dumnezeu și nu vrea să ne ajute la fel ca El. Dar noi trebuie să scăpăm de tot ceea ce împiedică această iubire să ajungă până la noi.

Vă amintiți, eu v-am spus într-o zi că soarele este acela care pune în mișcare planetele, creează vegetația și provoacă epidemii, războaie și tot felul de evenimente printr-o simplă schimbare de curenți pe care îi trimite, dar este neputincios în fața unei ferestre cu perdelele lăsate... Dacă ați tras perdelele, îl puteți implora atât timp cât doriți: „Dragă soare intră la mine, luminează-mă, ești atât de frumos!”, iar el vă va răspunde: „Nu pot... Nu pot... Trebuie să tragi perdelele”. Iar noi așteptăm ca Domnul să ne tragă perdelele! Nu, nu, și chiar cu riscul de a trece drept un pângăritor, eu vă voi spune: „Dumnezeu poate face totul, dar El este neputincios în fața perdelelor voastre

lăsate. Voi trebuie să le ridicăți”. În orice caz, să nu vă închipuiți că dacă răul a fost lăsat de Dumnezeu să se manifeste în lume înseamnă că El nu îl poate învinge, sau că ar avea nevoie de oameni ca să îl ajute, așa cum cred numeroși creștini. Vă dați seama ce ajutor reprezintă oamenii! Veți fi poate uimiți, dar vă voi spune că răul este necesar și chiar indispensabil lucrărilor naturii, deoarece ea știe să se folosească de el. Se întâmplă ca în laboratoare unde este nevoie de otrăvuri pentru a fabrica medicamente puternice. Răul este o otrăvă care îi poate ucide pe cei slabi și neștiutori, dar pentru persoanele foarte inteligente este un remediu universal, le vindecă. Iată filosofia celei de a treia școli: cum să folosești răul.

Peste tot există indicații pentru a-i lumina și a-i face să reflecteze pe oameni. Atunci, oare de ce nu știu ei să folosească greutățile și încercările? Iată o problemă asupra căreia discipolul trebuie de acum înainte să lucreze. Imaginați-vă că doriți să înfrunțați un dușman, și fără să știți că în realitate el este un prieten care nu a știut să se prezinte în fața voastră, îl omorâți, așa cum se întâmplă uneori. Mai întâi de toate trebuie să îl studiați pe acest „dușman” care vă deranjează: poate veți descoperi că el nu numai că nu este distructiv și ostil, dar chiar vă poate deveni prieten.

Noi resimțim răul ca pe o forță ostilă. În realitate nu există nicio ostilitate în ceea ce ne privește; numai că tot ceea ce nu ne convine ni se pare ostil. Cum să nu consideri ostile elemente ce ne paralizază și ne otrăvesc? Tot ceea ce nu vibrează în armonie cu noi, care ne barează drumul, ne întunecă sau ne tulbură conștiința, ni se prezintă ca un dușman, și este normal. Dar oare este o situație definitivă? Nu, dacă ajungeți să îl transformați, acest element va deveni o forță benefică pentru voi. Vreți exemple?

La început, focul, fulgerul, vântul erau dușmanii omului, cu care el se războia și murea în luptă. În ziua în care a reușit să supună aceste forțe, el a înțeles că acestea nu îi erau dușmani decât în măsura în care el nu știa să le supună cu folos. Atunci de ce nu putem înțelege că în viață putem face același lucru și cu alte forțe? În realitate răul reprezintă forțe foarte puternice cu care noi nu avem prea bune legături pentru că nu știm să le canalizăm. Și evident, tot ceea ce nu știm să folosim, ne poate distruge. Electricitatea ne prezintă unul dintre cele mai bune exemple despre ceea ce omul poate face pentru a canaliza o energie care, în stare brută, l-ar distruge instantaneu. Priviți

toate acele rețele de fire, transformatoare, aparate, butoane... Am reușit să stăpânim atât de bine electricitatea încât și un bebeluș o poate folosi cu ușurință.

Iată cât este de simplu, de clar. Studiind forțe pe care avem obiceiul să le considerăm ca fiind rele, ne dăm seama că nu este așa, fiindcă în natură răul nu există.

Priviți pământul, el este mult mai inteligent decât oamenii: îi aruncăm toate gunoaiele, toate resturile, și el le ia ca pe o materie prețioasă și le transformă în plante, în flori, în fructe. Iar cărbunele: cum a devenit cărbune?... Dar petrolul?... Dar pietrele prețioase?... Atunci, dacă pământul și unii Inițiați posedă această înțelepciune, dacă Dumnezeu are această înțelepciune fiindcă nu dorește să distrugă răul, de ce nu încercăm să o avem și noi? De mii de ani oamenii se roagă: „Doamne Dumnezeule, distruge răul!” Dar Dumnezeu se scarpină în cap, zâmbește și spune: „Săracii! Când vor înțelege că răul este necesar, vor înceta să mă mai roage”. Dar până atunci, câte rugăciuni! Bineînțeles, trebuie să ne rugăm, dar iată ceea ce trebuie să cerem: „Doamne Dumnezeule, învață-mă cum ai creat Tu lumea, cum vezi Tu lucrurile... Dă-mi această înțelegere, această înțelepciune, această inteligență pentru ca eu să pot la fel ca Tine să fiu deasupra răului, pentru ca el să nu mă mai atingă, dar să fiu în stare să îl folosesc ca să realizez lucruri importante. Câte exemple nu ne arată că ceea ce este rău pentru unii nu este obligatoriu la fel pentru alții! Anumite animale rezistă extraordinar la foc, altele la frig, altele la otravă, altele la foame. Altele nu mor nici când sunt tăiate în două... Ideile pe care oamenii și le-au făurit despre rău sunt propriile lor idei, ele nu sunt universale valabile. Și acest lucru doresc să vă fac să-l înțelegeți: acestea sunt propriile noastre idei, concepțiile noastre, dar există și alte creaturi care se pronunță diferit în legătură cu răul, pentru că ele au ajuns la un grad de evoluție la care știu cum să îl folosească.

Eu vă pot da încă multe alte exemple! Dacă introduceți apă în stomac, este bine, dar dacă o veți introduce în plămâni, vă va face rău. Este bine când lăsați aerul să ajungă în plămâni, dar dacă intră în stomac... nu mai este la fel! Concluzia pe care trebuie deci să o tragem este că binele dintr-un loc devine rău în alt loc.

Lumina face rău aceluia care suferă de ochi; deci și lumina poate fi bună sau rea în funcție de persoană. Acest lucru dovedește că oamenii nu pot ști ce reprezintă răul atât timp cât îl judecă după

propriile slăbiciuni și după imperfecțiunile lor. Când se vor apropia de perfecțiune, își vor schimba părerea. De aceea părerea oamenilor obișnuiți asupra răului este atât de diferită de părerea Inițiaților și a înțelepților; dincolo de acest aspect înfricoșător care le provoacă teama celor slabi, Inițiații știu să găsească în rău o forță binefăcătoare, chiar un prieten.

De altfel, cea mai bună metodă de a te vlăgui este aceea de a vedea răul ca pe un dușman. Când se ivește un neajuns, învățați să îl considerați ca pe o bază, un punct de sprijin solid și rezistent în lucrarea voastră. Când ați fost în excursie pe munte, nu ați remarcat că tocmai asperitățile, pietrele au fost acelea care v-au permis să vă cățărați? Dacă vă doriți ca viața să vă fie lină și lipsită de asprime, cum veți ajunge până în vârf? Și mai ales, ce debandadă va fi la coborâre! Ce fericire că există asperități, datorită lor sunteți încă în viață. Nu cereți ca viața să vă fie lină, fără suferințe, fără neplăceri... fără necazuri, fără dușmani, pentru că nu vă puteți agăța de nimic ca să urcați. Dacă obțineți tot ceea ce vă doriți: o viață ușoară, liniștită, plină de plăceri, de bani, în interior nu va mai rămâne în curând nimic din voi. Din fericire, Cerul nu vă ascultă! Toți cer să trăiască ușor și în belșug, fără să știe că, în realitate, sunt pe cale să își ceară nefericirea.

Eu știu că este greu de acceptat ceea ce spun. Zilnic vă prezint un aspect al acestei filosofii și voi sunteți uneori puțin supărați pentru că aceste idei nu corespund concepțiilor voastre. Dar renunțați la concepțiile voastre, încercați-le pe ale mele și veți vedea rezultatele! Ei bine, nu, voi vă încăpățânați cu îndârjire: „Eu vreau puterea, vreau bani, mărire, vreau ca toată lumea să fie uimită de mine.”... Doamne Dumnezeule, iată dorințele oamenilor! Unul își dorește un magazin cu mai multe sedii, altul un cabaret sau un salon de coafură... Și toate aceste fete și femei care doresc să devină actrițe de cinema sau laureate ale unor concursuri de frumusețe și se plimbă pe stradă cu un câțel, astfel ca la un moment dat un bărbat să se oprească ca să se minuneze în fața câinelui: „Vai, cât este de drăgălaș! Vai, cât este de cuminte!” în timp ce în realitate el dorește să vorbească cu stăpâna câinelui... așteptând ca ea să devină amanta lui! Dacă am putea pătrunde în inima bărbaților și a femeilor, câte am mai vedea! Am avea de ce râde... sau plânge!

Deoarece răul reprezintă forțe și materiale de o putere explozivă pe care nu am reușit încă să le stăpânim, trebuie să ne

spunem că există întotdeauna posibilitatea să atingem un grad superior unde vom reuși. Atât timp cât un lucru ne depășește, el poate deveni un rău pentru noi. Deci trebuie să ne perfecționăm, ca să atingem acel grad superior ce ne va permite să fim deasupra răului pentru a-l putea transforma în bine. Să luăm exemplul bebelușilor: dacă le dați aceeași hrană și băutură ca și adulților, ei pot muri, dar când cresc și devin mai puternici acest lucru nu le mai poate face rău. Deci, vedeți voi, sunt fapte ale vieții zilnice pe care toată lumea a avut ocazia să le constate, dar despre care nu a tras concluziile corecte. Trebuie să vă obișnuiți să observați întâmplările vieții.

Dacă oamenii nu au concepții corecte despre bine și rău, înseamnă că ei au trecut pe lângă adevăratele probleme și nesocotesc faptul că ceea ce este rău pentru unii poate fi bun pentru alții. Dacă discipolul știe cum să devină mai puternic și să înainteze în înțelegerea lucrurilor, răul care doboară, îi otrăvește sau îi nimicește pe ceilalți, îl va face pe el mai frumos, mai nobil și mai sănătos. Nu trebuie deci să luptați împotriva răului, dar trebuie să vă întăriți pentru a-i rezista.

Ce facem contra ploii, a zăpezii sau a furtunilor? Oare ieșim din casă pentru a striga forțelor naturii să se domolească? Da, poate că așa se întâmplă în unele basme; dar în viața obișnuită ne ocupăm de casa noastră, o consolidăm, îi verificăm izolația, îi instalăm o încălzire bună și acest lucru este de ajuns. Ei da, știm ce avem de făcut în planul material, dar în viața interioară acționăm ca niște neștiutori: dorim să stărpim răul. De ce să luptăm împotriva răului în loc să ne ocupăm numai de înzdrăvenirea noastră ca să înțelegem și să acționăm mai bine?

Acum, bineînțeles, dacă suntem grav bolnavi nu este ușor să ne întărim ca să învingem boala. Iar acest lucru se întâmplă pentru că de-a lungul anilor, de-a lungul mai multor reîncarnări chiar, am făcut totul pentru a ne îmbolnăvi și acum trebuie să lucrăm tot atât timp pentru a ne restabili sănătatea. Acest lucru nu contrazice ceea ce v-am spus. Dacă am făcut totul pentru a fi slabi, plătânzi, lipsiți de importanță, neștiutori, ne-am făcut-o cu mâna noastră. Nu putem nega că răul există, dar trebuie să înțelegem înainte de toate că noi suntem aceia care l-am alimentat, iar apoi schimbându-ne ideile despre el, avem posibilitatea să îl slăbim, să îl destrămăm sau să îl folosim.

Eu nu am spus niciodată că majoritatea oamenilor nu trăiește în situații grele sau chiar catastrofale. Trebuie să fii orb ca să nu

recunoști această realitate tristă, mizerabilă, jalnică. Dar totuși eu insist ca voi să fiți mulțumiți. Pentru că deseori simt că există ceva ce se revoltă în voi și vă gândiți: „Dar Maestrul nu vede în ce condiții grele trăim?” Oh da, eu văd, chiar văd acest lucru peste tot. Dar mai văd și alte lucruri: eu văd condițiile bune care există aici și pe care voi nu le vedeți, pentru că greutățile v-au întunecat într-atât vederea încât nu le observați decât pe ele. Iar ceea ce văd mai ales, sunt condițiile bune pe care le aveți în voi, comori, bogății formidabile, în timp ce voi nu vedeți decât condițiile exterioare. Când mă veți înțelege, vă veți simți mai puternici, veți spune: „Ah! Avem nevoie de cineva care să vadă și latura bună și care să ne încurajeze”. Da, voi nu vă vedeți decât slăbiciunile, sărăcia, soția care a plecat, copiii care nu vor să asculte nimic... dar sunt atâtea alte lucruri de văzut!

Ascultându-mă, bineînțeles, vă veți simți dintr-odată încurajați, dar după o oră uitați complet curajul avut, inspirația voastră. Cea mai mică greutate pe care o întâlniți, o privire, un cuvânt neplăcut, vă pune cu totul la pământ. De câte ori nu am constatat-o: ne prăbușim la cel mai mic șoc.

Rețineți această idee, că ceea ce este rău pentru unii poate fi un bine pentru alții: acest lucru vă va ajuta mult. Dacă veți înțelege că răul nu este absolut, că este chiar foarte relativ, vă va fi mai ușor să îl suportați, și încet-încet veți constata că ceea ce înainte vă făcea să suferiți, vă lasă acum indiferenți. Chiar veți gândi: „Cu atât mai bine, Cerul mă eliberează!” Câți Inițiați nu și-au dat seama că toate pierderile suferite, toate încercările pe care le-au traversat, nu foloseau în realitate decât la eliberarea lor. Deci, acceptățile filosofia, altfel de fiecare dată când va trebui să intonați imnuri de laudă Domnului și cântece de bucurie, veți deveni nefericiți.

Cu ajutorul luminii înțelegerii, răul va putea fi transformat în bine de pe o zi pe alta, în timp ce, dacă nu îl înțelegem și nu îl folosim, el rămâne un rău. Deci, iată dragii mei frați și surori, un viitor frumos vă așteaptă, veți avea imense posibilități folosindu-vă de aceste adevăruri. Dacă ați înțeles cu adevărat, nimic nu vă va putea opri. Din moment ce în planul fizic oamenii au ajuns să folosească forțele naturii, vântul, cascadele, mările, ei pot reuși și în domeniul psihic, nu este decât o problemă de atitudine. Important este să înțelegem că nu trebuie să luptăm.

Oculțiștii care au vrut să atace răul, care au declarat cu adevărat

război răului, au murit. Ei nu cunoșteau adevărurile pe care vi le-am revelat, ei s-au aventurat singuri împotriva răului și era fatidic să fie zdrobiți. Eu nu spun că un Inițiat nu trebuie să lupte împotriva răului, dar mai întâi trebuie să se pregătească îndelung, să se purifice pentru a-i permite Domnului să se instaleze în ființa lui astfel ca El să se poată manifesta prin intermediul lui în toată puterea Sa. Numai Dumnezeu însuși poate nimici răul. Noi nu avem nici talia, nici anvergura, nici puterea, nici metodele pentru a face acest lucru. Citiți Apocalipsa, se spune că Arhanghelul Mihail va înlănțui Balaurul, simbol al răului, și îl va închide pentru o mie de ani. Trebuie să reflectați: dacă Arhanghelul Mihail însuși care are toate puterile nu vrea să nimicească răul, ci doar să îl lege, oare cum putem noi, bieți nefericiți, să reușim să o facem?

Mulți dintre voi sunt cu siguranță uimiți de acest nou mod de a concepe răul. În realitate ceea ce vă spun nu este decât concluzia observațiilor pe care voi le puteți face zilnic. Numai că oamenii nu au obiceiul să se oprească asupra celor mai neînsemnate evenimente ale vieții zilnice pentru a cunoaște și a interpreta limbajul lor. Și totuși, acolo, în viața zilnică și în natură, problemele filosofice de cea mai mare importanță sunt prezentate și rezolvate, chiar mai clar și mai simplu decât în cărțile de filosofie atât de abstracte.

Răul este ca o forță neorganizată care îl tulbură pe om pentru că acesta nu are încă posibilitatea de a-l domina și de a-l folosi; dar discipolul, dacă devine conștient că ceea ce este considerat a fi un rău îl poate ajuta mult în evoluția lui spirituală, devine puțin câte puțin stăpân pe situație. Din moment ce nu vom reuși niciodată să învingem răul, ar trebui să înlocuim cuvintele „a combate, a ucide, a smulge, a extirpa” care sunt expresia concepțiilor greșite prin alte cuvinte cum ar fi: „a îmblânzi, a asimila, a canaliza, a orienta, a sublima, a folosi”, ce exprimă o concepție mai avansată, mai spirituală. În acel moment culoarea neagră a cărbunelui se transformă într-un roșu luminos. Fie că este pentru forța sexuală, furie, gelozie, ranchiună, fie că este pentru un dușman, pentru o boală sau pentru cine știe ce tentație, dacă vom accepta această nouă filosofie, vom avea mereu cele mai bune condiții de a lucra, de a ne întări și a rezolva definitiv problemele noastre.

Iată ce vă sfătuiesc. Când sunteți tentați să considerați un eveniment ca pe un rău, puneți-vă problema: „Oare este cu adevărat un rău? Nu este oare un bine ascuns?” Atât timp cât nu vă puneți această întrebare, veți lupta sau vă veți revolta și nu veți beneficia de acest rău

care în realitate posedă un bine pe care nu ați știut să îl vedeți. Oamenii știu rareori să vadă ceea ce este bun sau rău pentru ei. Oare câte lucruri nu sunt obișnuite să le considere bune și în realitate ele sunt adevărate pericole! Câte succese și reușite au contribuit numai la antrenarea anumitor persoane spre catastrofel. Din contră, câte obstacole, câte eșecuri nu au devenit pentru aceia care au știut cum să folosească adevăratele cauze ale viitoarelor succese. Dar ar fi trebuit să trăiești mult, să fi studiat mult și să fi traversat multe încercări ca să poți constata cât de adevărate sunt toate acestea.

Articol IV. Cap. 4 – Parabola grâului și a neghinei

Iisus le-a propus o altă parabolă: „Asemenea este împărăția cerurilor omului care a semănat sămânță bună în țarina sa. Dar pe când oamenii dormeau a venit vrăjmașul lui, a semănat neghină printre grâu și s-a dus. Iar dacă a crescut paiul și a făcut rod, atunci s-a arătat și neghina. Venind slugile stăpânului casei, i-au zis: Doamne n-ai semănat tu, oare, sămânță bună în țarina ta? De unde are neghină? Iar el le-a răspuns: Un om vrăjmaș a făcut aceasta. Slugile i-au zis: voiești deci să ne ducem și s-o plivim? El însă a zis: Nu, ca nu cumva plivind neghina, să smulgeți odată cu ea și grâul. Lăsați să crească împreună și grâul și neghina, până la seceriș, și la vremea secerișului voi zice secerătorilor: Priviți întâi neghina și legați-o în snopi ca să o ardem, iar grâul adunați-l în jitnița mea” (*Matei. 13: 24 – 30*).

Iisus s-a folosit de mai multe ori de imaginea câmpului, a semănătorului, a grâului etc... oferind el însuși interpretarea. Eu nu voi reveni asupra acestor lucruri. Mă voi ocupa numai de răspunsul dat în această parabolă de către stăpânul moșiei servitorilor care l-au întrebat dacă trebuie să smulgă neghina., JE1 însă a zis: Nu, ca nu cumva plivind neghina, să smulgeți odată cu ea și grâul. Lăsați să crească împreună grâul și neghina, până la seceriș.

Dacă înțelegeți această parabolă a grâului și a neghinei, veți înțelege una dintre cele mai importante legi ale vieții: cum să te dezvolți în ciuda condițiilor aparent nefavorabile pe care destinul le-a așezat în calea noastră, cum să ne conformăm regulilor date de stăpânul moșiei: „Lăsați să crească împreună grâul și neghina, până la seceriș. Această problemă este de cea mai mare importanță din punct de vedere pedagogic, ca și din punct de vedere social. Oamenii tipă întotdeauna împotriva celor răi și limbajul lor este plin de expresii ca: „Să îi omorâm, să îi exterminăm!” Dar de când există lumea, nu am

reușit niciodată să facem să dispară toate ființele rele. Dar ce spun pedagogii, clericii, moraliștii? „Să smulgem rădăcinile viciilor! Să extirpăm proastele obiceiuri!” Intenția este bună, dar cum să realizăm aceste lucruri? Toți vin cu arme ca să distrugă răul, dar aceasta nu îi împiedică existența, și se întâmplă uneori ca aceia care au reușit să îi smulgă din vicii pe unii să cadă pradă unor vicii mult mai mari.

Pentru a distruge răul, oameni se comportă exact ca acela care a încercat să omoare toți țăntarii, uitând să asaneze mlaștina ce le favoriza înmulțirea. Pentru a distruge răul, nu ajunge să scapi de cei răi, fiindcă cei răi sunt produsul unor anumite condiții. Trebuie să asanezi mlaștina, adică să schimbi condițiile și atunci nu vei mai avea țăntari. Veți spune că știți toate aceste lucruri. Eu nu mă îndoiesc, dar ceea ce voi nu știți este că și în voi există o mlaștină ce provoacă răul și ființele rele. Vă pierdeți vremea omorând țăntarii care vă deranjează, dar nu faceți nimic pentru a vă asana mlaștina interioară!... Iată adevăruri pe care nu vă place să le ascultați.

Atunci când spunem că un câmp de grâu reprezintă lumea, iar grâul și neghina reprezintă oamenii buni și răi care într-o zi vor fi separați, facem o interpretare exactă, dar insuficientă. Câmpul de grâu reprezintă nu numai lumea, ci în egală măsură reprezintă fiecare ființă umană care poartă în ea grâul și neghina, adică natura sa bună și cea rea.

Evident, ne putem întreba cum omul creat după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și care a primit atâtea calități de la Creatorul său, poate să manifeste atâtea tendințe ciudate, dorința de a minți, de a fura, de a ucide, de a trăda. Cum este oare posibil ca Dumnezeu să fie Creatorul unei ființe rele și criminale?... Parabola răspunde acestei întrebări. Ea spune că un dușman a venit în timp ce noi dormeam și a semănat în noi germenii unei alte naturi decât aceea primită de la Dumnezeu, astfel încât amândouă felurile de semințe cresc deopotrivă în noi. Cuvintele: „pe când oamenii dormeau” explică totul. Și acest lucru se întâmplă chiar și la ființele cele mai evolute. Când conștiința adoarme, inteligența se întunecă; „dușmanul” (care simbolizează aici o mare colectivitate de ființe inferioare cu scopuri contrare în privința evoluției) a semănat gânduri, sentimente și dorințe perverse în sufletul omenesc. De aceea discipolii unei Școli Inițiatice trebuie să fie mereu atenți, foarte treji... chiar și în timpul somnului: corpul poate dormi, dar nu și sufletul.

De când există lumea, „neghina” este un obiect de studiu pentru oameni. În spitale, în școli, în tribunale, se încearcă analizarea compoziția neghinei, și nu numai că-este imposibil să se descopere ceea ce reprezintă răul în toate manifestările sale, dar răul și binele sunt atât de strâns înlănțuite, încât dorind să îl smulgem pe unul, riscăm să îl smulgem deopotrivă și pe celălalt. Ar trebui să le putem separa așa cum ne-a sfătuit Hermes Trismegistus care a spus:

Tu vei separa subtilul de materia brută cu o mare abilitate”. Da, dar omul nu posedă încă nici cunoașterea, nici capacitățile suficiente pentru acest lucru. Cea mai bună soluție pentru el este aceea de a lăsa binele și răul să trăiască împreună și să folosească activitatea și forțele extrem de puternice conținute în elementele răului, adică să ia câteva doze infimize din rău pentru a întări forțele binelui. Exact ca pentru o grefă. Ce face grădinarul? Pe trunchiul unui păr tânăr sălbatic cu fructe necomestibile, el fixează, de exemplu, ramura unui păr de bună calitate ce va profita de vigoarea formidabilă a pomului sălbatic. În același fel, pe pomul răului putem grefa ramuri din pomul binelui. Din moment ce forțele răului ajung să profite de bine exploatându-i forțele, pentru a le transforma și a le folosi în planurile lor diabolice, tot la fel și binele are toate drepturile de a lua din forțele răului, de a le transforma și a se folosi de ele.

De exemplu, noi avem organe a căror funcție nu ne pare nici spirituală, nici estetică, nici curată, dar totuși ele sunt foarte necesare și noi nu le putem înlătura. În natură, fiecare lucru este legat de un altul: fiecare celulă, fiecare organ este legat de alte celule sau de alte organe, în aceeași fel în care rădăcinile pomului sunt legate de ramuri, de frunze, de flori și de fructe. Dacă omul taie rădăcinile, adică dacă omul își scoate organele vitale pentru existența lui, va suporta consecințe îngrozitoare. Este adevărat că aceste organe provoacă uneori evenimente tragice, dar el trebuie să le lase să trăiască încercând să extragă din ele forțe pe care să le transforme.

Suntem deseori uimiți, citind biografiile unor bărbați și femei de excepție, să constatăm că mulți poartă în ei tendințe anormale, perverse sau chiar criminale. Când nu cunoaștem structura ființei umane, nu înțelegem că aceste lucruri sunt posibile; în realitate, este foarte simplu: din cauza tendințelor inferioare cu care erau într-o luptă continuă, aceste ființe au ajuns să realizeze, conștient sau inconștient, grefe în sufletul lor. Cu cât pasiunile lor (rădăcinile lor)

erau mai teribile, mai arzătoare, cu atât mai mult ele dădeau fructe mai savuroase, opere remarcabile. În timp ce mulți alții, care nu aveau mei unul dintre aceste defecte, nu au dăruit nimic umanității și au trăit într-un mod lipsit de importanță, în mediocritate.

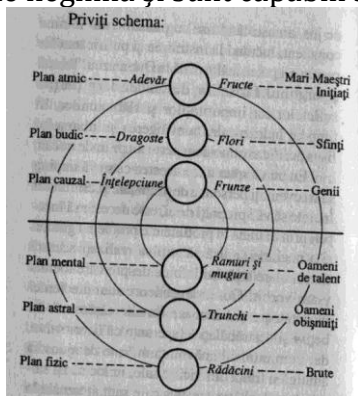
Eu nu vreau să spun că trebuie să tolerăm, să justificăm sau să cultivăm răul în lume, nu, dar vine momentul pentru omenire să înțeleagă această sublimă filosofie care ne învață cum să folosim forțele răului pentru a slăvi binele. Cu cât trunchiul și ramurile se înalță mai sus, cu atât rădăcinile sunt mai adânc înfipite în pământ. Acela care nu înțelege aceste lucruri este îngrozit constatând întinderea răului. Nu trebuie să ne fie frică: totul în natură este construit după legi foarte înțelepte. Dacă nu avem rădăcini profunde, nu vom fi în stare să extragem viața din sol și să rezistăm furtunilor.

Și acum să vedem ce atitudine trebuie să avem față de acele ființe care reprezintă neghina într-o societate? Pe pământ există munți și câmpii și, între ele, circulă curenți care provoacă anumite manifestări ale vieții. Dacă pământul ar fi absolut plat, nu ar mai exista viață. Iisus, care cunoștea bine această lege, nu ezita să se amestece cu săracii, cu păcătoșii, cu criminalii. În timp ce fariseii și saduceii, care nesocoteau legile naturii, îl disprețuiau pe Iisus și îl acuzau că s-a alăturat mulțimii neștiutoare și păcătoase. Orgoliul lor îi ținea departe de săraci și de dezmoșteniți, în timp ce lui Iisus îi plăcea să trăiască lângă ființe slabe, bolnave, decăzute, pentru a face schimburi cu ele. El le oferea lumina, iubirea, puritatea sa, dar în același timp extrăgea din ele materiile brute, grosolane, asemănătoare acelor absorbite de rădăcini din sol și datorită cărora pomul putea să dea flori și fructe. Cei răi furnizează energii pe care cei buni le absorb, le transformă și le distribuie sub o formă elaborată de bunătate, de caritate, de înțelepciune. Acest schimb este necesar. Iisus lua păcatele oamenilor, adică extrăgea din ei energiile brute pe care le transforma în frunzele ființei sale și le redistribuia sub formă de lumină și de iubire.

Acela care refuză să aibă contacte cu cei neștiutori și răi și nu dorește să întâlnească decât oameni distinși, savanți și virtuoși, nu poate evolua, el nu este un bun alchimist și se lipsește de anumite calități și virtuți indispensabile evoluției sale. De aceea, în ciuda cunoștințelor lor, fariseii erau neștiutori, fiindcă stăteau departe de mulțime, ceea ce nu i-a împiedicat însă să fie adeseori mai păcătoși și mai răi decât aceasta. Dimpotrivă, Iisus a dorit să coboare cât se poate

de jos, amestecându-se cu oamenii, dar în mod conștient, lucrând la instruirea și purificarea lor pentru a-i putea înălța până la Dumnezeu. Teama și orgoliul fariseilor deschidea larg porțile sufletelor lor impurităților și slăbiciunilor, în timp ce îndrăzneala, convingerea și iubirea lui Iisus purificau atmosfera peste tot pe unde trecea.

Eu nu vă spun toate acestea ca să vă împing să frecvențați persoane destrăbălate și criminali! Înainte să vă apropiați de ei, este necesar să începeți prin a studia în profunzime problema grâului și a neghinei, adică să știți să realizați această transmutare a răului în bine despre care tocmai v-am vorbit. Observăm uneori anumite femei încântătoare și virtuose care se căsătoresc cu bețivi și destrăbălați în speranța că îi vor salva, dar cum numai bunăvoința nu este de ajuns să smulgă o ființă din viciile sale, în loc să își salveze soțul, ele sunt acelea care sunt antrenate în josnicie și mârșăvie. Trebuie să posezi o anumită cunoaștere ca să transformi răul. Inițiații ne pot ajuta pentru că ei se încarcă cu păcatele, cu greșelile, cu slăbiciunile noastre, oferindu-ne în schimb lumina, pacea și iubirea lor. Numai marii Inițiați știu cum să realizeze transmutarea răului în bine; numai ei știu ce conține neghina și sunt capabili să realizeze un profit.

Vedeți mai întâi că ea reprezintă diferite categorii de ființe umane corespunzând diferitelor planuri: fizic, astral, mental, cauzal, budic atmic.

Să studiem acum corespondențele dintre aceste ființe și diferitele părți ale unui pom. rutele se află în rădăcinile vieții, ele lucrează, ca să spunem așa, sub pământ. Oamenii obișnuiți lucrează în trunchi, ei lasă să treacă prin ființa lor materia primară pe care alții o vor transforma. Oamenii de talent reprezintă ramurile, care trimit

această materie spre frunze și, o dată ce este elaborată, o coboară din nou în rădăcini; ei iau pentru a dăru, se ocupă cu schimburile. Geniile sunt mugurii din care ies frunzele; aici începe marea lucrare: elaborarea sevei brute datorită razelor solare. Sfinții sunt florile pomului cosmic: prin culorile, prin frumusețea lor, prin parfumul lor, ei atrag fluturii, insectele, păsările și oamenii. Rolul lor este de a forma fructele; datorită lor, viața devine pură și frumoasă. Marii Maeștri sunt fructele pomului cosmic, hrana cerească, „pâinea ce a coborât din Cer”; ei posedă dulceața tuturor acestor seve.

Ființa umană reprezintă un pom cu rădăcini, trunchi, ramuri, frunze, flori și fructe. Toți oamenii posedă rădăcini, un trunchi și ramuri, dar foarte puțini dintre ei sunt vizitați de primăvară; cei mai mulți sunt pomi fără fructe, fără flori și chiar fără frunze, niște pomi de iarnă, triști, negri, fără coroană. Bineînțeles, în fiecare ființă florile pot înflori; numai că ea trebuie să lucreze, să posede o mare cunoaștere și să sacrifice mult timp pentru ca florile să înflorească, să emane un parfum și să își formeze roadele. Fructele sunt operele diferitelor virtuți.

Frunzele, florile, fructele reprezintă iubirea, înțelepciunea și adevărul. Cu o mare înțelepciune frunzele transformă seva brută în sevă elaborată așa cum alchimiștii transformă metalele în aur datorită pietrei filosofale. Florile sunt legate de iubire: culoarea lor, parfumul, materia pură a petalelor lor atrage ființele. În ele este depus nectarul pe care insectele îl adună. Fructele reprezintă adevărul care este rezultatul uniunii dintre înțelepciune și iubire.

Frunzele, florile și fructele pomilor cad în diverse perioade ale anului; nu mai rămân decât ramurile, trunchiul și rădăcinile ce se află mereu la locul lor. La fel, brutele, oamenii obișnuiți și oamenii de talent nu lipsesc niciodată din lume, în timp ce geniile, sfinții și marii Maeștri sunt mult mai rari. Iama nu mai rămâne din frunzele, din florile și fructele verii decât amintirea culorilor, a savorii, a parfumului lor; toate aceste frumuseți rămân fixate în memorie. La fel se întâmplă și cu geniile, sfinții și marii Maeștri; omenirea vorbește mult timp după dispariția acestora despre operele lor și despre bucuria pe care o răspândeau în jurul lor. Pe pământ, iubirea, înțelepciunea, frumusețea, adevărul nu întâlnesc condiții atât de prielnice pentru a-și găsi lăcașul. Geniile, sfinții, marii Maeștri vin să viziteze pământul pentru a-și răspândi binecuvântările, apoi pleacă. Ceea ce rămâne în permanență

pe pământ este mediocritatea, urâtenia, oamenii obișnuiți. Dimpotrivă, frunzele, florile și fructele sunt veșnice în Cer, în timp ce tot restul este trecător.

Se poate spune că în omul însuși rădăcinile, trunchiul și ramurile ce corespund corpurilor fizic, astral și mental reprezintă natura inferioară, personalitatea, în vreme ce frunzele, florile și fructele ce corespund corpurilor cauzal, budic și atmic reprezintă natura superioară, individualitatea. Studiați-vă și veți constata că și în voi înșivă, ceea ce este stabil, rezistent, tenace, sunt rădăcinile, trunchiul și ramurile, adică ceea ce corespunde instinctelor, pasiunilor, tendințelor pur personale. Din când în când apar și frunze în inteligența voastră (gânduri luminoase), flori în sufletul vostru (sentimente călduroase), și fructe (fapte impersonale și dezinteresate). Din nefericire, această primăvară nu este de durată! Aceste inspirații, aceste stări subtile ale supra-Conștiinței voastre dispar repede și vă regăsiți la fel, cu dorințele de a mânca, de a bea, de a vă bate și de a profita de tot.

Să mergem și mai departe pentru a descoperi și alte corespondențe extraordinare ce există în natură. Schema pe care v-am prezentat-o vă arată că rădăcinile sunt legate de fructe; ele constituie punctul de plecare în vreme ce fructele sunt punctul de sosire. Atunci când fructele sunt coapte, lucrarea rădăcinilor se întrerupe. Dar ceea ce este extraordinar este faptul că fructele cu sâmburii lor sunt viitoarele rădăcini; de aici tulpina începe să crească. Faptul că anumite plante au fructe în rădăcinile lor (tuberculi) indică existența acestei legături dintre rădăcini și fructe. Plantele cu tuberculi sunt acelea care nu au știut să se dezvolte în lumea spirituală; ele au rămas sub pământ... Observați că există de asemenea o legătură între trunchi și flori, și între ramuri și frunze. La fel există și în ființa umană unde corpul fizic este legat de spirit, inima de suflet și intelectul de corpul cauzal. De aceea există schimburi și o legătură strânsă între brute și marii Maeștri, între oamenii obișnuiți și sfinți, între oamenii de talent și genii.

Nu depinde de noi ca cei răi să fie pedepsiți, numai Dumnezeu singur poate face dreptate. Noi trebuie numai să ne ocupăm de bine, trebuie să studiem, să lucrăm pentru bine. Cu cât creștem puterea spirituală a binelui, cu atât mai mult cei răi se vor găsi limitați de ea. Forțele superioare îi pot transforma pe cei răi, dar noi suntem

incapabili să o facem.

Eu vă voi spune chiar că oamenii se înșală atunci când își închipuie că se descotorosesc de un criminal omorându-l, fiindcă odată ce este mort, acesta merge în planul astral și în planul mental inferior de unde are posibilitatea să facă și mai mult rău. El vrea să se răzbune, și astfel face și mai mult rău fiindcă se strecoară în mintea oamenilor și îi împinge pe aceștia să comită crime astfel ca să-și împlinească prin ei proiectele sale răufăcătoare. El are posibilități de acțiune mai mari decât înaintea de moarte, fiindcă el nu mai este limitat și poate acționa prin intermediul a numeroase persoane influențându-le gândurile și sentimentele.

Atunci când un lichid urât mirositor este închis într-un borcan, mirosul nu se poate răspândi, dar dacă deschideți borcanul acesta va cuprinde întreaga atmosferă. În același fel, atât timp cât criminalul este viu, el rămâne închis în trupul său, dar imediat ce moare, spiritul său se eliberează, se răspândește și vizitează un număr mare de creiere umane ca să le influențeze. Nu ar mai trebui să existe pedeapsa de condamnare la moarte a criminalilor din cauza consecințelor pe care aceasta le declanșează în planul invizibil. Nouă ne revine sarcina de a oferi condiții de viață pentru ca să nu mai existe răufăcători. O societate ce nu este bazată pe legi spirituale este asemenea unei mlaștini, iar o mlaștină nu poate atrage decât țânțari.

Să ne oprim la sfârșit asupra cuvintelor stăpânului moșiei: „La vremea secerișului voi zice secerătorilor: Pliviți întâi neghina și legați-o în snopi ca s-o ardem”. Vedeți, neghina este aruncată în foc, fiindcă numai focul poate separa binele de rău. Ce se întâmplă atunci când aveți febră? A sosit vremea secerișului. Este poate vorba despre un mic seceriș (marele seceriș ar fi fost mult mai greu de suportat și nimeni nu poate ști dacă ați fi fost puși în hambar sau arși). Atunci când focul (febra) apare, el topește neghina ce se află în voi și o arde; adică el elimină răul, resturile, toate materiile nocive. Iar voi scoateți un suspin de ușurare fiindcă vă simțiți mai bine atunci când focul și-a sfârșit lucrarea. Există astfel mari și mici secerișuri, iar febra apare ca să vă elibereze de o anumită neghină. Neghina există în cele trei planuri: fizic, astral și mental.

„Va veni o vreme, și aceasta este aproape, în care răul va fi alungat de pe pământ. Arhanghelul Mihail va veni să înlănțuie fiara și s-o închidă pentru o mie de ani. Va fi vremea secerișului”. Lumea

invizibilă va trimite un foc ca să purifice pământul, și în acel moment se va produce în noi o separare între neghină și grâu. Pământul se află deja acum sub foc, iar acela care posedă multă neghină în sine va suferi enorm, fiindcă focul ce va veni va pătrunde peste tot. Dar acela care posedă grâu se va bucura și se va asemui cu o lampă a cărei flacără devine din ce în ce mai strălucitoare, fiindcă acest foc din cer ce va arde neghina va ilumina pe fii împărăției Domnului.

Articol V. Cap. 5 – Filosofia unității

Tot ceea ce eu vă revelez despre rău poate că tulbură și revoluționează concepțiile voastre, dar în câțiva ani întreaga lume va accepta această filosofie, cea mai adevărată, singura care pune în sfârșit lucrurile exact la locul lor. Va veni vremea când în om nu vor mai avea loc aceste lupte și aceste sfâșieri, nu vor mai exista contradicții, va fi unitate. Binele și răul vor merge împreună în aceeași direcție, se vor afla în slujba Cerului. Atât timp cât omul opune binele răului, el se dezbină în el însuși și se sfâșie până la distrugerea completă. Ce poate face o ființă care este în permanență în luptă cu ea însăși? Cu această veche filosofie pacea nu se va instala niciodată. Pacea și armonia vor veni numai când se va instala unitatea, când totul va merge în aceeași direcție.

Să luăm exemplul ființei umane. Dacă privim partea superioară a corpului său: gura, nasul, ochii, creierul, suntem încântați; dar dacă privim mai jos: stomacul, intestinele etc. vom fi mai puțin încântați. Și totuși aceste două părți sunt indispensabile și lucrează împreună. Dovada constă în faptul că omul se plimbă mereu cu partea de sus și cea de jos a corpului și le transportă peste tot cu el; el nu lasă o jumătate undeva pentru a lua cu el cealaltă jumătate, aceea pe care o consideră convenabilă și mult mai estetică! Atunci de ce le-a separat în mintea lui? Aceste două laturi lucrează împreună pentru a asigura existența și dezvoltarea tuturor facultăților și dacă se întorc una împotriva celeilalte, înseamnă că omul a introdus în el dezordinea și separativitatea. În realitate, ele sunt împreună și lucrează împreună.

Dacă v-aș spune până unde am ajuns în reflexiile mele, veți fi uimiți. Imaginați-vă că îi întreb pe teologi, pe clerici... pe toți acești puritani: „Spuneți-mi cum vă imaginați Raiul, împărăția lui Dumnezeu: când ființele ajung acolo credeți că au lăsat jumătate din ele pe undeva sau că sunt „complete”? Ce au făcut cu toate aceste organe care vă dezgustă și vă scârbesc? Explicați-mi și mie!” Ei vor spune: „Nu ne-am

gândit la acest lucru.

— Atunci înseamnă că lipsește ceva concepției voastre. Toți acești bărbați și femei, cum sunt ei în înalt? Au ei oare toate organele sau nu și-au păstrat decât creierul, capul, ochii?... Iată o problemă stânjenitoare, nu-i așa? Poate că voi nu ați reflectat la ea și vă miră. Veți spune: „Este adevărat, Raiul există, dar cum este el? Unde este el?... Și cum sunt ființele care îl locuiesc?” Vă asigur că Paradisul așa cum îl văd clericii trebuie să fie foarte plictisitor! Dovada constă în faptul că se grăbesc să vină să se reîncarneze pe pământ!... Nu, înțelegeți-mă bine, eu glumesc pentru a vă arăta că multe lucruri nu sunt nici foarte clare, nici foarte logice și pentru a vă pune în situații în care deveniți conștienți de anumite probleme asupra cărora nu v-ați oprit niciodată. Este rolul meu.

Iată acum ce vă veți întreba: „Cum vom trăi în înalt atunci când vom ajunge acolo?” Ei bine, eu știu acest lucru... Dumnezeu nu a creat ființa umană pentru a o tăia în două. Ar fi atât de inestetic încât pictorii și sculptorii ar fi dezgustați de a vedea-o acolo, mutilată, distrusă, descompusă. Și pentru a face plăcere cui?... Dumnezeu este cel mai mare estet și El nu a creat omul oricum. Nu știm cât timp i-a trebuit pentru a-l crea. Veți spune: „Ba da știm, o zi, a șasea zi”.

Este formidabil, sunteți foarte bine informați! O zi... Voi vă închipuiți că nu a fost necesară decât o zi pentru a zămisli omul așa cum este el, cu tot ceea ce vedem și cu tot ceea ce nu vedem încă, cu corpurile lui subtile. Încercați să vedeți toată această splendoare și veți înțelege de ce Domnul nu vrea să mutileze omul tăindu-l în două pentru a le face plăcere unor neștiutori.

Dualitatea nu este altceva decât o expresie a unității. Numărul 1 este primul și singurul număr. Numărul 1 este singurul care există, iată ceea ce trebuie să înțelegeți. Și ce reprezintă atunci: 2, 3, 4, și celelalte cifre? Diviziuni ale lui 1. Arbitrar împărțim 1 în 2, 3, 4, 5, 6... și fiecare diviziune este reprezentată ca un nou număr în timp ce ea nu este decât un rezumat diferit al lui 1, un fragment al lui 1. Atunci ce este 2? Este 1 polarizat. Luați un magnet: el este polarizat dar nu este divizat, el este 1 și rămâne 1. Nicăieri 2 nu este separat de 1. Orice obiect... sau chiar omul are două extremități, doi poli, dar rămâne mereu 1. Dar 3? Ei bine, sunt cei doi poli rămași legați și care acționează unul asupra celuilalt pentru a produce o ființă sau un obiect care este 3; dar nici 3 nu este separat. Iar 4 și 5 sunt tot noi aspecte ale lui 1; ele nu există

individual, singur există doar 1.

Până acum s-a considerat mereu că fiecare număr avea o existență proprie, că exista 1, apoi 2, apoi 3, adică toate numerele sunt pe același plan ca și 1. Nu, numai 1 există: el este Tatăl, cauza, originea a tot. Dar nu s-au înțeles aceste lucruri și se consideră că 1 și 2 există separat, adică că Dumnezeu și Diavolul sunt egali, că au aceeași putere. Este fals, Diavolul nu există separat ca să țină piept Domnului. Diavolul este un aspect al unității; el se află pe undeva, departe, în întreg, dar face parte din el, rămâne legat de unitate. Priviți canalele de scurgere: ele nu sunt separate de oraș...

Evident, problema răului nu a fost niciodată prezentată astfel. Dar înțelegeți acum că există numai un singur număr: 1; toate celelalte sunt aspecte, diviziuni multiple ale lui 1 care le conține pe toate. Este imposibil să ieși din Domnul, din 1. Iată adevărata filosofie ce a fost mereu învățată în templele și misterele antice. Iar masei de oameni i s-au dat mici jucării ca să se amuze: a fost lăsată să creadă ceea ce dorea.

Este necesar să îl cunoaștem numai pe 1 fiindcă el le conține pe toate celelalte numere. Este inutil să le căutați în altă parte decât în 1, fiindcă nu le veți găsi. Toți aceia care nu s-au oprit asupra numărului 1, care îl reprezintă pe Dumnezeu însuși, l-au găsit pe Diavol care a venit să îi tulbure. Toți aceia care se ocupă de 2 îl uită pe 1. În anumite perioade ale creștinismului, prin eforturi repetate de a desena și sculpta peste tot pe Diavol și suferințele condamnaților în Infern, Dumnezeu era uitat. Bineînțeles, ce putea reprezenta El, acest sărman Dumnezeu, în fața unui atotputernic Diavol? Vedeți ce rătăcire, ce cădere! Cea mai mare greșeală a omenirii este aceea de a fi dorit să iasă din 1, fiindcă dacă ne gândim la 1, tot ceea ce este negativ și ostil dispare, împreună cu Diavolul; nu mai rămâne decât Domnul.

Ființa umană trebuie studiată de asemenea și din punctul de vedere al unității. Chiar dacă ea este împărțită în 2: suflet și corp, individualitate și personalitate, interior și exterior, sus și jos, spirit și materie, emisiv și receptiv, concav și convex, bărbat și femeie, bine și rău, Cer și infern, rămâne 1. Ea poate fi împărțită de asemenea și în 3: cap, corp și membre, sau cap, plămâni și stomac, dar rămâne mereu 1. Alchimistii o împart în 4, teozofii în 7, alții în 9 sau în 12, dar ea rămâne mereu 1. Cine are dreptate? Toți au dreptate; să împartă omul în câte părți doresc, el va rămâne mereu 1.

Lucrați deci asupra lui 1 fiindcă nu există nici 2, nici 3. Chiar dacă îl veți împărți la infinit cu organele, nervii, capilarele sale, cu celulele și atomii celulelor sale, nu veți ieși din om, adică din unitate. Deci unitatea este interesantă. Când împărțiți omul, îl mutilați, îl mortificați, îl descompuneți, în vreme ce dacă îl vedeți mereu în unitatea sa, îi veți păstra viața și vigoarea.

Numărul 1 este armonia, împlinirea, nemurirea, în timp ce celelalte numere aduc deja descompunerea. Numărul 2 este războiul, antagonismul, binele și răul, Ormuză și Ahriman, ziua și noaptea. Numărul 3 reconciliază pentru moment, este fiul care spune: „Tată, mamă, nu vă mai certați!”. Și îi îmbrățișează. Atunci, din iubire pentru copil cei doi se împacă puțin, dar sunt mereu gata să discute, chiar și cu copilul. Doar știți și voi cum se petrec lucrurile!... Apoi mai există o fată, 4, și din nou apare războiul fiindcă mama îl preferă pe fiul ei iar tatăl pe fiica sa. Iar discuțiile reîncep, nu se sfârșesc niciodată...

Pacea se găsește numai în numărul 1. De aceea trebuie să învățați să depășiți binele și răul. Binele nu este suficient, fiindcă până acum el nu a reușit să rezolve problema răului, fiindcă el se războiește împotriva răului fără să ajungă niciodată să îl învingă. Și nici răul, la rândul său, nu ajunge să biruiască binele, el îl arde, îl persecută și îl masacrează, dar binele renaște mereu, el crește și se răspândește peste tot, fiindcă și el este tenace! Nu este deci nimic de făcut cu binele și răul, trebuie să ne situăm deasupra lor.

De altfel, în timpurile trecute, Inițiații nu predicau decât această filosofie a unității. Dualitatea a apărut mai târziu: de exemplu, în religia persană, în maniheism, sau în creștinism care îl prezintă pe Diavol ca pe un adversar al Domnului. Dumnezeu nu are adversar și nici nu poate avea: totul se înclină în fața Lui, totul îi ascultă fiindcă El este Creatorul. Poate că noi avem adversari fiindcă suntem neștiutori și încălcăm fără încetare legile, dar în niciun caz Domnul!

Deasupra dualității, a polarității, se găsește 1. Eu nu v-am spus niciodată să nu studiați celelalte numere, nu, trebuie să o faceți dar știind că ele nu sunt decât aspecte, manifestări ale lui 1, care se întorc mereu în 1. Vă este încă greu să mă înțelegeți, dar mă veți înțelege într-o bună zi. Pentru moment, rețineți numai că diferitele numere nu există izolate decât în clasificări, în analize, în scheme, iar în realitate totul este cuprins în numărul 1.

Articol VI. Cap. 6 – Cele trei mari tentații

„Atunci Iisus a fost dus de duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavol. Și după ce a postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, la urmă a flămânzit. Și apropiindu-se, ispititorul a zis către el: De ești Tu fiul lui Dumnezeu, zi ca pietrele acestea să se facă pâini. Iar El răspunzând a zis: Scris este: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu – Atunci diavolul L-a dus la sfânta cetate, L-a pus pe aripa templului, și I-a zis: Dacă tu ești fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos că scris este: „Îngerilor Săi va porunci pentru Tine și te vor ridica pe mâini, ca nu cumva să izbești de piatră piciorul Tău”. Iisus i-a răspuns: Iarăși este scris: „Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeul tău”. Din nou diavolul L-a dus pe un munte foarte înalt și I-a arătat toate împărățiile lumii și slava lor. Și i-a zis Lui: acestea toate Ți le voi da Ție, dacă vei cădea înaintea mea și te vei închina mie. Atunci Iisus i-a zis: Piei, satano, căci scris este: „Domnului Dumnezeul tău să te închini și Lui singur să-i slujești”. Atunci L-a lăsat diavolul și iată îngerii, venind la El îi slujeau”. (*Matei cap. IV: 1-11*).

„Atunci Iisus a fost dus de duhul în pustiu, ca să fie ispitit de către diavol”. Iată deja o frază ce trebuie interpretată. Dacă Spiritul însuși (Spiritul cel bun) l-a dus pe Iisus în deșert pentru a-l ademeni, aceasta dovedește că duhurile, care sunt numite rele pentru că ne amăgesc și ne supun la încercări, sunt în realitate lucrători ai Domnului însărcinați să îndeplinească voința entităților mai evolute decât ele.

Acesta nu este de altfel singurul exemplu din Biblie în care se vorbește despre rolul diavolului. În cartea lui Iov este menționată o discuție între Dumnezeu și Satan. Este scris: „Și iarăși au venit într-o zi îngerii lui Dumnezeu să se înfățișeze înaintea Domnului și Satan a venit și el printre ei să se înfățișeze înaintea Domnului”. Satan în persoană asista deci la această întrunire, iar ca să poată fi admis, el trebuia să reprezinte ceva, fiindcă Dumnezeu nu primește pe oricine la întâlnirile sale! „Și Domnul a zis către Satan: De unde vii? Iar Satan a răspuns Domnului și a zis: Am dat târcoale pe pământ și m-am plimbat în sus și în jos. Și Domnul a zis către Satan: „Te-ai uitat la robul Meu Iov, că nu este niciunul ca el pe pământ fără prihană și drept și temător de Dumnezeu și care să se ferească de ce este rău? Dar Satan a răspuns Domnului și a zis: Oare degeaba se teme Iov de Dumnezeu? N-ai făcut Tu gard în jurul lui și în jurul casei lui și în jurul a tot ce este al lui, în toate părțile și ai binecuvântat lucrul mâinilor lui și turmele lui au

umplut pământul? Dar ia întinde mâna Ta și atinge-Te de tot ce este al lui, să vedem dacă nu Te va blestema în față! Atunci Domnul a zis către Satan: Iată, tot ce are el este în puterea ta; numai asupra lui să nu întinzi mâna ta”.

Acest dialog dovedește că diavolul se află în slujba Domnului. Cunoașteți urmarea. Știți cu toții ce nenorociri îl ating atunci pe Iov: el pierde tot ce avea; copiii, turmele, casele etc... Dar el nu se revoltă deloc. După un timp, s-a desfășurat o altă întrunire a Fiilor Domnului, iar Domnul îi spuse lui Satan: „Ai luat tu seama la robul Meu Iov? Că nu este niciunul ca el pe pământ, fără prihană și drept temător de Dumnezeu și care să se ferească de ce este rău. El se ține cu putere în statornicia lui și tu M-ai întărâtat pe nedrept împotriva lui ca să-l prăpădesc. Dar Satan a răspuns Domnului și a zis: Cojoc pentru kojoc! Că tot ce are omul dă pentru viața lui. Dar ia întinde-ți mâna și atinge-Te de osul și de carnea lui! Să vedem dacă nu Te va blestema în față! Și Domnul a zis către Satan: îl dau în puterea ta! Numai nu te atinge de viața lui”. Iov trăi deci suferințe îngrozitoare, părăsit de toți, așezat pe un morman de gunoi, cu trupul plin de răni, dar nu se revoltă. Impresionat de fidelitatea lui, Domnul îi restituie totul: pe fiii și pe fiicele sale casele, turmele de animale, bogățiile, sănătatea și chiar mai mult decât a avut, iar toți prietenii care și-au bătut joc de el, care l-au criticat, reveniră să i se încline.

Anumiți teologi și preoți au fost atât de tulburați să îl descopere pe Satan în conversație cu Domnul încât s-au gândit să elimine din Biblie această carte care contrazicea toate concepțiile lor. În realitate, această poveste îndeamnă la judecată; iar toți aceia care judecă sunt obligați să îi recunoască profunzimea. Este o adevărată bogăție! De altfel, Goethe a preluat în „Faust” ideea din Cartea lui Iov și romanul începe de asemenea printr-o conversație între Dumnezeu și Mefistofel privind-l pe Faust.

Ceea ce este foarte interesant de remarcat în această istorie, este faptul că, autorizându-l pe Satan să îl chinuie pe Iov, Dumnezeu pune condiții: prima oară, Satan avea dreptul doar să se atingă de bunurile lui Iov, el nu trebuia să se atingă de persoana lui, și atunci el i-a luat turmele, servitorii și copiii; a doua oară, Satan a obținut de la Dumnezeu dreptul de a-i acoperi trupul de răni, dar trebuia să îl lase în viață. De fiecare dată Satan s-a supus, el nu i-a făcut lui Iov nimic mai mult decât era convenit, ceea ce dovedește că tot ceea ce numim

diavoli sau spirite malefice sunt lucrători care îndeplinesc voința Domnului. Toți aceia care coboară alături de oameni pentru a-i supune la încercări, pentru a-i tenta, a-i face să sufere, nu sunt decât lucrători, funcționari meniți să le dea lecții, pentru a-i face să evolueze.

Să revenim la textul Evangheliilor. Se pune o întrebare. Iisus nu era o persoană obișnuită, dar Duhul Sfânt l-a dus în deșert pentru a-l ademini. De ce? Acest lucru pare a fi în contradicție cu ceea ce gândesc mulți creștini care credeau că Iisus era Dumnezeu însuși. Dacă Iisus era Dumnezeu însuși, cum ar fi putut să fie supus tentației? Cerul nu îl cunoștea? El nu era atât de edificat din moment ce avea nevoie să vadă dacă Iisus va ști să reziste tentațiilor sau va ceda.

În realitate, Cerul este la curent cu tot ceea ce ne privește: puterea, rezistența, înțelepciunea noastră, fiindcă el cunoaște calitățile materiei din care suntem zămisliți, exact cum fizicienii cunosc proprietățile metalelor: greutatea, densitatea lor, temperatura lor de fuziune etc... Unele metale pot rezista la o temperatură ridicată, altele nu. La fel se întâmplă și cu oamenii. Noi suntem cu toții plămădiți dintr-o materie specială și Cerul știe foarte bine dacă vom putea rezista la diversele tentații ale vieții. El nu are nevoie să ne pună la încercări ca să cunoască acest lucru. Noi suntem aceia care avem nevoie să ne cunoaștem puterile, fidelitatea, bunătatea noastră sau slăbiciunile, răutatea noastră și să devenim astfel conștienți de necesitatea de a ne îndrepta. Dacă suntem puși la încercare, este pentru noi înșine.

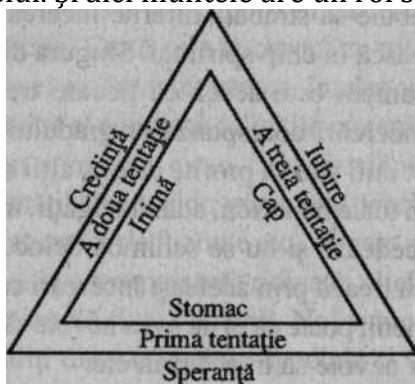
Pe parcursul neîntreruptei evoluții care trebuie să îl conducă spre culmi, omul trebuie să treacă prin anumite încercări cu scopul de a-și putea dezvolta toate posibilitățile sale interioare. Este deci necesar ca el să le conștientizeze încă de la început. La fel cum trebuie să suporte anumite procese de creștere și să treacă prin anumite etape ale vieții fizice, tot așa, oricare ar fi gradul ei de evoluție, fiecare ființă care coboară pe pământ trebuie să străbată diferite încercări ca să se întărească în chip spiritual. Singura diferență dintre oameni este aceea că fiecare trece prin aceste încercări corespunzător gradului său de evoluție: unii știu să profite de ele, alții nu. Unii obțin din toate beneficii, adună bogății, în vreme ce alții cedează și nu se schimbă deloc. Iisus a trebuit să treacă prin aceleași încercări ca și ceilalți oameni; poate că el nu avea nevoie să învețe, dar avea nevoie să treacă prin ele.

Natura tentațiilor pe care Iisus a fost nevoit să le suporte și răspunsurile pe care le-a dat de fiecare dată diavolului sunt foarte semnificative. De aceea trebuie să acordăm o mare atenție acestui text, pentru a ști să adoptăm aceeași atitudine ca aceea a lui Iisus și să dăm aceleași răspunsuri astfel ca să învingem încercările ce ni se vor înfățișa în mod inevitabil.

Să revenim mai în detaliu asupra acestor trei tentații.

Diavolul i-a cerut lui Iisus:

- 1) să schimbe pietrele în pâini.
- 2) să se arunce de pe acoperișul templului cu convingerea că Domnul i-ar trimite îngerii ca să îl ocrotească. Dar bineînțeles, templul reprezintă aici ceva simbolic. Diavolul nu l-a condus pe Iisus în chip fizic pe acoperișul templului pentru a-i cere apoi să se arunce de acolo.
- 3) să se închine în fața lui și să îl adore ca să obțină în schimb toate împărățiile lumii și slava lor pe care i le-a arătat din vârful muntelui. Și aici muntele are un rol simbolic.

Aceste trei încercări sunt legate respectiv de stomac, de inimă și de cap, adică de planul fizic, de planul astral și de planul mental.

În existența sa, orice ființă umană străbate aceste trei faze ale stomacului, inimii și capului. În copilărie, ea trăiește constant la nivelul stomacului: nu face altceva decât să mănânce și dorința de a gusta o îndeamnă să ducă totul la gură. Când va mai crește, inima devine aceea care dorește să se manifeste, ea trăiește în iubire și credință, este împinsă să se arunce în pasiunile arzătoare ale inimii cu speranța că Dumnezeu îi va trimite îngerii săi care o vor proteja, și chiar dacă va cădea, acești îngeri o vor curăța și o vor îngriji. Ea crede că Cerul va face o excepție în acest caz, fiindcă ea se găsește în templul religiei iubirii, al venerației și al adorației... pentru o creatură adorabilă, dar

care nu este cu adevărat Divinitatea.

Copilăria este deci legată de problema hranei, iar adolescența de aceea a sentimentelor... Ajuns la vârsta adultă, omul gândește și judecă, are destulă experiență, cunoaștere, autoritate, se simte situat la vârf, și are tendința să devină dur, sever; el dorește să fie ascultat și este tentat să creadă că întreaga lume trebuie să îl recunoască drept patron, drept stăpân. El înfruntă astfel a treia tentație, aceea care vine din cap, din vârful muntelui.

Aceste tentații nu i-au fost prezentate doar lui Iisus. Toți Maeștrii și discipolii lor le întâlnesc în calea lor. Câți ocultiști nu au fost împinși să își vândă cunoștințele sau să se folosească de puterile obținute pentru a-și asigura viața materială!... Alții se simt atât de siguri pe ei înșiși încât vor să îl ademenească pe Dumnezeu; ei își închipuie că, orice ar face, lumea invizibilă va veghea asupra lor și nu vor ezita să se arunce din înalt cu convingerea că vor fi protejați. Dar aceasta constituie o greșeală, lumea invizibilă nu îi protejează pe nebuni. Cea de-a treia tentație corespunde unei alte etape. După anumite perioade, discipolul, ocultistul obține numeroase cunoștințe, sau pentru a vorbi simbolic, el a atins vârful muntelui. De acolo, de sus, el vede lumea, se simte capabil să o domine pentru a se încununa de glorie și de bogății și se crede egal cu Dumnezeu.

Din moment ce suntem obligați să înfruntăm tentațiile care ne vin din stomac, din inimă și din cap, cum ar trebui să ne comportăm ca să învingem? Cum ar trebui să răspundem spiritelor, adică gândurilor și dorințelor inferioare care ne murdăresc? În cele trei răspunsuri vom vedea că Iisus a dat regulile magiei albe.

La prima sugestie a diavolului, aceea de a schimba pietrele în pâine, Iisus a răspuns: „Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu”. În realitate, hrana constituie un simbol. Există bineînțeles o hrană fizică pentru stomac, dar aerul, parfumurile, sunetele, lumina, culorile sunt tot atâtea alimente pentru plămâni, nas, urechi, ochi etc... Ele constituie o hrană mult mai subtilă decât hrana fizică, și trebuie să știți că în lume există creaturi care se hrănesc astfel, adică cu sunete, cu parfumuri și culori.

În mod obișnuit, oamenii își închipuie că dincolo de împărăția mineralelor, a vegetalelor, a animalelor și a oamenilor, nu mai există nimic. Ei nici măcar nu-și pun problema existenței regiunilor invizibile populate de creaturi diferite de ei și de tot ceea ce ei cunosc. Veți

spune că este greu de crezut în existența entităților care se hrănesc cu lumină, culori și sunete. Evident, pentru oameni, culorile, sunetele, lumina nu sunt alimente substanțiale, dar pentru ființele alcătuite dintr-o materie foarte subtilă și fină, ele sunt cu adevărat forțe, puteri, alimente. Dar ceea ce trebuie mai ales să știți, este faptul că există o corespondență între sunete, culori, parfumuri și gândurile și sentimentele oamenilor, fiindcă gândurile și sentimentele produc în lumea eterică, culori, parfumuri, sunete... Iată o întreagă lume de studiat, o lume vastă, de o varietate și de o bogăție infinite. Sunt corespondențe care pot explica fundamentele moralei și ale religiei.

Acum răspunsul dat de Iisus spiritului răuvoitor devine clar: omul nu se hrănește numai cu pâine, ci și din cuvintele Domnului, adică din culori pure, din sunete armonioase, din parfumuri subtile. Astfel Iisus s-a putut hrăni timp de patruzeci de zile, și chiar întreaga sa viață.

Diferitele stări ale materiei se succed unele după altele neîntrerupt și la fel cum forțele se pot cristaliza în forme, tot la fel și materia poate fi dezintegrată redevenind energie. Dar să reluăm exemplul hranei. Un fruct pe care îl mâncăm se transformă în forțe care vin să susțină nu numai viața noastră fizică, ci și pe cea mentală, afectivă. Datorită acestor forțe, noi putem vorbi, iubi, gândi etc... Ceea ce dovedește că putem transforma o materie grosolană într-una mai subtilă, și chiar să o reducem la starea de lumină. Și reciproca este perfect posibilă. Lumina poate fi transformată în gânduri, în sentimente și în hrană. Dar evident că numai Inițiații sunt capabili să opereze în mod conștient această transformare. De aceea ei pot rămâne lungi perioade de timp fără hrană solidă. Ei culeg lumina din spațiu, o condensează din ce în ce mai mult și se hrănesc astfel cu ea. Acest lucru este greu de înfăptuit, dar este posibil. Și voi puteți, la rândul vostru, în anumite cazuri să o faceți; și de altfel o și faceți uneori fără să vă dați seama. Se întâmplă să rămâneți o întreagă zi fără să mâncați, fiindcă sunteți foarte ocupați, atât de plini de iubire, încât vă simțiți îndestulați. Este un fapt rar, dar vi se poate întâmpla. Într-o mai mică măsură, toți oamenii se pot hrăni în acest fel.

Orice înțelepciune, orice iubire, orice gând divin constituie o hrană: ele se transformă și ne hrănesc chiar și stomacul. Puteți verifica acest lucru.

La cea ce-a doua sugestie a diavolului, aceea de a se arunca din

Înaltul templului având convingerea că Domnul i-ar trimite îngeri pentru a-l ocroti, Iisus răspunse: „Să nu ispitești pe Domnul, Dumnezeuul tău”, ceea ce înseamnă: tu nu îi vei pune la încercare fidelitatea, protecția. Aici, iarăși, este ceva foarte important. Câte persoane nu își închipuie că, aparținând unei religii sau mișcări spiritualiste, se pot bucura în viață de privilegii aparte ce le situează deasupra legilor naturii sau acelorale societății. Ele cred că, orice ar face, vor fi protejate de Cer. Este fals. Singurul care va fi ocrotit, va fi acela care nu se va „arunca” în jos, fiindcă dacă s-ar arunca o altă lege va intra în acțiune. Suntem liberi înainte de a ne arunca din înaltul templului, dar apoi ne vom găsi supuși unei alte legi, nu vom mai fi liberi.

Închipuiți-vă un bloc de piatră sau o stâncă situate la capătul unei pante: din clipa în care ați mișcat-o, s-a sfârșit, nu mai sunteți liberi de mișcarea ei. Înainte de a pronunța un cuvânt, o promisiune, sunteți liberi, dar o dată ce ați rostit-o, ea devine independentă și nu veți mai avea nicio putere asupra ei. În același fel, sunteți liberi să dați naștere unui copil, dar din clipa în care l-ați născut, el vă scapă, acționează după bunul său plac, și deseori împotriva voastră. El este independent, are o voință proprie.

Există libertate atât timp cât acțiunea nu este împlinită, și nu după aceea. Imediat ce acțiunea se derulează, intrăm într-un domeniu unde guvernează o lege favorabilă sau defavorabilă nouă și care ne surprinde. A doua tentație privește deci modul înțelept de a acționa, în armonie cu posibilitățile pe care ni le oferă viața. Noi putem acționa în mod inteligent sau să încercăm să ispitim lumea invizibilă. Dar credeți-mă, este mai bine să nu ajungem să o tentăm.

La a treia sugestie a diavolului, care îi promite să îi dea toate bogățiile pământului dacă va accepta să i se închine, Iisus îi răspunse: „Piei, satano, căci scris este: Domnului Dumnezeului tău să te închini și Lui singur să-l slujești”. Aici regăsim într-un anumit fel repetarea păcatului original, unde șarpele i-a promis lui Adam și Evei că neascultându-L pe Domnul, nu numai că nu vor muri dar vor deveni asemenea Lui. Dacă diavolul a încercat să îl convingă pe Iisus să îl aduleze promițându-i bogățiile și mărirea în schimb, înseamnă că dorea să îl despartă pe acesta de Dumnezeu: a încercat să trezească în el spiritul orgoliului care a făcut ca o parte din îngeri să se revolte împotriva Creatorului. Văzând că nu reușește, el s-a retras.

Cu acest ultim eșec, diavolul știa că nu mai este nimic de făcut, fiindcă Inițiatul care a reușit să-și învingă orgoliul este incoruptibil. Da, fiindcă orgoliul reprezintă slăbiciunea cea mai greu de învins. Asemenea lichenilor care se agață de culmile munților înalți, orgoliul îi însoțește pe Inițiați până spre culmi. Câți nu s-au prăbușit din cauza orgoliului, mândri de cunoștințele lor, de virtuțile, de puterile lor! Ei au sfârșit chiar prin a crede că sunt Dumnezeu însuși, omniscienți și atotputernici, și s-au ridicat împotriva Lui. Împotriva tentației orgoliului, Iisus a dat acest magic răspuns: „Domnului Dumnezeuului tău să te închini și Lui singur să-l slujești”.

Cele trei tentații la care Iisus a fost supus de către spiritul răuvoitor privesc deci stomacul, inima și intelectul. Eu v-am mai spus că și noi, la rândul nostru, vom fi supuși în mod obligatoriu acestor tentații; pentru a le depăși, trebuie să ne bazăm numai pe trei arme: speranța, credința și iubirea.

Speranța este legată de stomac, ea este aceea care poate schimba pietrele în pâine, ea posedă puterea de a transforma materia.

Credința este legată de plămâni și de inimă, lată templul în care locuiește Domnul. Când Iisus i-a răspuns diavolului: „Stă scris: Să nu ispitești pe Domnul Dumnezeuul tău”, el afirma credința sa în Domnul care trăia în ființa sa, refuzând să pună această credință la încercare comițând o faptă atât de necugetată ca aceea de a se arunca din înaltul templului.

Cea de-a treia tentație, care privește capul, nu poate fi depășită decât prin iubire. A urca pe munte, adică pe culme (capul), înseamnă să fii savant, să deții autoritate și putere. Acela care a ajuns până acolo este tentat de orgoliu: numai iubirea de Dumnezeu îl poate salva din această tentație.

Speranța, credința, iubirea sunt armele puternice care ne permit să depășim încercările. Speranța este arma magică împotriva accidentelor vieții materiale, privațiunilor, pierderilor sau mizeriilor. Credința ne permite să simțim prezența Domnului în noi înșine fără a fi nevoiți să îl tentăm ca să ne asigurăm că El ne protejează. Iubirea ne permite să îi rămânem fideli și să scăpăm de păcatul originar.

Acum aș dori să revin asupra unui punct pe care l-am atins puțin adineauri: că toți aceia pe care îi numim diavoli sau spirite răuvoitoare nu sunt în realitate decât lucrători care îndeplinesc voința Domnului.

Vă voi oferi o imagine. Ați observat desigur la țară, lângă vreun sat, o fetiță care păzește vacile. Ea stă și tricotează, citește sau nu face nimic. Iar la picioarele sale stă un câine mare care o privește cu iubire, gata să facă tot ceea ce ea îi cere. Vacile, care sunt înțelepte, foarte inteligente, stau liniștite; totul este calm. Dar iată că o vacă se îndreaptă spre parcela vecinului. Asta nu e bine, vor apărea complicațiile! Atunci, fetița îl trimite pe câine: „Du-te și mușc-o!” Câinele, ascultător, se ridică lătrând și aleargă spre vacă ca să o apuce puțin cu dinții de picioare; evident, vaca care se teme de câine se întoarce imediat pe terenul stăpânului ei, iar câinele, mulțumit, se reîntoarce și se întinde lângă fetiță. După o vreme o altă vacă se îndepărtează, și din nou fetița își trimite câinele după ea... Evident, vacile nu au dreptul să încalce legile și să părăsească pajiștea, chiar dacă iarba vecinului li se pare mai suculentă. Dacă pleacă, câinele este trimis după ele.

Același lucru se întâmplă și cu acest personaj, diavolul. Când oamenii încep să încalce anumite reguli, li se întâmplă același lucru ca și vacilor care se îndreaptă spre parcela vecinului: diavolul se grăbește să îi întâlnească. Veți spune: „Cum? Noi ne asemuim cu vacile?” De ce nu? Oamenii au fost instalați pe un teren unde să pască cu înțelepciune; dacă încep să pătrundă în regiuni care le sunt interzise, ei încalcă anumite reguli, iar câinii care se află acolo primesc comanda să îi urmărească ca să îi întoarcă din drum. Iată care sunt deci încercările, suferințele: ele apar fiindcă a apărut această încălcare a legii. Dacă omul este pur, nu există vreun motiv ca să i se întâmple vreo nenorocire. Iar cum el încalcă adesea legile, chiar fără să știe, iată că dulăul apare. El este mare, rău, dar ascultă de păstoriță. Dar imediat ce omul devine un adevărat servitor al Domnului, câinele deși se află tot acolo, nu îl mai mușcă, se va găsi în slujba lui.

Da, trebuie să o știți, diavolii și toate spiritele infernale sunt servitorii Domnului. Credeți că îngerii sunt aceia care se ocupă cu pedepsirea lor? Ei au atâtea alte lucruri de făcut! Diavolii sunt aceia care vin să îi tulbure pe oameni atunci când aceștia pun în pericol ordinea divină. Iar atunci când omul a restabilit ordinea în sine însuși, când s-a pus din nou în armonie cu proiectele Domnului, ei nu mai vin deloc. Iată de ce Domnul nu dorește să distrugă aceste ființe: ele sunt folositoare. Ele sunt asemenea insectelor care, atunci când există pe undeva murdăria, impurități, vin să se hrănească cu acestea; da, ele

curăță terenul! Dar îndată ce aceste murdării sunt înlăturate, ele nu mai vin fiindcă nimic nu le mai atrage.

Atât timp cât oamenii încalcă legile divine, spiritele infernale vor veni să îi tulbure. Nici îngerii și nici arhanghelii nu sunt cei însărcinați să restabilească ordinea și să îi cumințească pe oameni; ei au încercat, ei le-au cerut, le-au explicat dar oamenii nu i-au ascultat, le-au ținut piept și acum nu mai este treaba lor să îi pedepsească. Ei nu trăiesc decât în armonie, în frumusețe, în perfecțiune, dar le spun altora: „Acum este rândul vostru!” Iar ceilalți ascultă, sunt fideli comenzii fiindcă au promis să îndeplinească voința Domnului. Acești „ceilalți” sunt diavolii, demonii, îngerii exterminatori. Evident, veți spune că în Apocalipsa lui Ioan stă scris că este vorba despre îngeri care aduceau calamități omenirii. Da, dar ei erau atât de puternici că în realitate nu aveau de făcut decât un semn pentru ca alte forțe să intre în acțiune și să distrugă pământul.

Chiar și sfinții, înțelepții, profeții au fost tulburați de spiritele răuvoitoare care le-au fost trimise pentru a-i încerca și a-i face mai puternici prin aceste încercări. Aceste spirite sunt niște servitori; ele merg acolo unde sunt trimise, ascultă de un ordin. Iar aceia care distrug omenirea prin necazuri și boli sunt de asemenea trimiși de ființe care veghează ca legile să fie respectate. Dar de îndată ce oamenii restabilesc ordinea, aceste spirite îi părăsesc; ele sunt obligate să o facă, fiindcă ele nu fac ceea ce doresc, nu au acest drept. Iată ceea ce se învață în adevărata Știință Inițiativă.

Articol VII. Cap. 7 – Problema nepoțiților

În pagina Maestrului Peter Deunov pe care v-am citit-o în această dimineață, există o frază asupra căreia aș dori să mă opresc și anume: „Răul este comparabil cu niște locatari care v-au intrat în casă și care rămân aici ani în șir fără să vă plătească chiria. Această frază îi poate mira pe mulți oameni, fiindcă ideea că ființa umană este locuită de entități străine ei nu este prea răspândită. Este însă foarte important ca să cunoașteți acest lucru. De ce? Pentru sănătatea, pentru libertatea, pentru mântuirea voastră.

Iisus spune în Evangheliile că dacă oamenii îi vor urma învățăturile, va veni împreună cu Tatăl său ca să-și afle în ei sălașul. Aceasta înseamnă că ființa umană este astfel zămislită încât poate primi în ea alte entități. Iar dacă aceste entități pot fi Domnul, Duhul Sfânt, Hristos, din nefericire ele mai pot fi și spirite ale răului, diavoli.

Evangelistiile vorbesc foarte clar în acest sens.

Cunoașteți povestea Mariei Magdalena pe care Iisus a scăpat-o de șapte demoni. Spunem șapte, dar ei aveau o mulțime de servitori cu ei; era o întreagă legiune de nedoriți. Îi numim așa, dar ei fuseseră înainte chiar foarte doriți!... Da, Maria Magdalena a făcut totul pentru a-i atrage, pentru a-i invita. Veți spune: „Dar acest lucru nu este posibil! Ea nu știa de existența acestor spirite.” ... Da, este adevărat, cum ea era neștiutoare, nu își dădea seama că prin felul ei de viață, prin obiceiul de a seduce bărbații, ea invita spiritele răuvoitoare. Și o dată invitate, ele se instalau pentru a fi găzduite și hrănite pe gratis: ele mâncau, beau, apoi murdăreau totul, spărgeau mobila și vesela – simbolic vorbind, bineînțeles.

Când Iisus a întâlnit-o pe Maria Magdalena, el a văzut că ea nu era o femeie rea, era chiar bună, generoasă, și datorită acestei cumsecădenii ea a acceptat să îi servească pe oameni... dar evident, într-un mod mai curios. De altfel, dacă observăm puțin această categorie de femei, prostituatele, ne dăm seama că ele au deseori foarte mari calități. Numai că, pe lângă aceste calități, săracele, ele sunt lipsite de inteligență, de discernământ, sunt atât de slabe și de influențabile încât devin victime, pentru că există alții care profită de slăbiciunea lor. Și apoi, societatea este foarte crudă cu ele.

Deci Iisus a hotărât să o elibereze pe Maria Magdalena de aceste spirite răuvoitoare, pentru că a văzut că, o dată eliberată, ea va face mult bine multor alte persoane care aparțineau aceluiași mediu ca și al ei. Da, fiindcă fiecare ființă se găsește mereu în legătură cu locuitorii regiunii, mediului căruia îi aparțin. Când se prăbușește, atrage multe alte ființe cu ea, iar când se înalță, ea le ajută deopotrivă să se înalțe și pe ele. Puterea binelui și răului vine din faptul că acestea nu sunt izolate: răul are ramificații, relații strânse, legături incalculabile, iar binele de asemenea. De aceea fiecare ființă este responsabilă de ceea ce face, de ceea ce gândește și de senzațiile pe care le trăiește.

Cunoașteți de asemenea povestea demonizatului din ținutul Gadarenilor. Iisus, adresându-se spiritului care îl locuia, l-a întrebat ce nume poartă. „Legiune” răspunse acesta, fiindcă mulți demoni intraseră în el silindu-l să comită fapte necugetate: el alerga dezbrăcat prin munți, strigând și tăindu-se cu pietre etc... Dar nu este cazul să vă mai vorbesc despre toate aceste posesii menționate în Vechiul și Noul Testament, aceste exemple fiind suficiente. Veți găsi în întreaga

literatură esoterică un mare număr de istorisiri ce povestesc cum spiritele posedă anumite persoane cu scopul de a le tulbura, a le distruge, iar în fiecare religie se găsesc de asemenea ritualuri de exorcizare cu rugăciuni și formule adecvate. De la creația lumii se cunoaște faptul că ființa umană nu este o locuință goală, ci populată în interiorul ei de un mare număr de alți locuitori.

Nepoțiții sunt deci creaturi de un ordin inferior care se instalează în om și îi inspiră tot felul de fapte reprobabile și necugetate, până îl distrug. De îndată ce omul este locuit de aceste spirite, el le cade prizonier, nu se mai poate descotorosi de ele. Uneori, prin grația divină, sau atunci când și-a plătit karma sa și răgazul s-a scurs, prieteni din Cer vin să îl ajute să le alunge, dar acest lucru se întâmplă rar, foarte rar; trebuia să îl și meritat, trebuia să te fi străduit.

Dacă veți spune acum oamenilor că au invitat spiritele răuvoitoare să vină să locuiască în ei, nu numai că aceștia nu vă vor crede, dar își vor bate joc de voi sau se vor enerva. Din nefericire, acesta este adevărul, purul adevăr. Eu nu doresc să vă descriu aceste spirite, formele, emanațiile lor, fiindcă vorbind despre ele, te legi de acestea, le însuflețești, le faci să-și facă simțită prezența. Vă voi spune numai cum le poate atrage omul: de fiecare dată când nu este de o puritate ireproșabilă în gândurile, sentimentele și faptele sale, el pregătește condițiile pentru sosirea acestor nepoțiți.

Să luăm un exemplu din viața zilnică: când aveți o masă curată, bine îngrijită, nicio insectă nu va veni să se plimbe pe ea. Dar dacă printr-o lipsă de atenție, lăsați să zacă pe ea alimente, veți vedea cum tot felul de gânganii vor apărea, mai ales dacă vor găsi mici fisuri sau găuri pe unde să se strecoare. Încă un exemplu: când se studiază zoologia, se constată că fiecare specie animală (insecte, animale sălbatice, mamifere, reptile, păsări) are o hrană bine determinată. Unele mănâncă semințe, altele iarbă, came sau viermi, iar altele, precum șacalii, hienele, vulturii, se hrănesc cu cadavre. Deci, pentru a putea hrăni animalele, trebuie să cunoaștem alimentele care le convin. Aceste fenomene explică tocmai faptul că dacă veți menține în voi anumite gânduri, anumite dorințe sau sentimente ce nu sunt nici luminoase, nici curate, vor apărea imediat entități determinate cărora le plac aceste impurități și care se instalează în voi ca să se hrănească cu ele; dar dacă vă purificați, dacă deveniți cumpătați, aceste entități vă părăsesc și veți putea respira în sfârșit ușurați. Iată ce clar este totul!

Dar foarte puțini știu să citească în această carte a naturii vii ce se găsește aici în fața lor. Veți spune că sunt numai niște mici detalii, da, dar aplicațiile lor în viața psihică sunt imense.

Fiecare gând, fiecare sentiment care îl străbate pe om emite curenți electromagnetici favorabili binelui sau răului. Astfel omul poate atrage spiritele cele mai luminoase, cele mai evolute, alungând creaturile răuvoitoare care dispar în centrul pământului; sau, dimpotrivă, el atrage larvele, elementalii, demonii, și în acel moment spiritele luminoase care veniseră să îl ajute pleacă fiindcă nu pot suporta emanațiile urât mirositoare produse de alții. Din nefericire acest domeniu nu prea este cunoscut și această ignoranță este cauza multor nenorociri.

Atât timp cât știința oficială nu a ajuns să admită existența creaturilor invizibile, atâta vreme cât ea reduce tot ceea ce se petrece în om la niște procese chimice și fizice, ea nu va obține mari rezultate. În realitate, eu v-am mai spus-o deja, procesele chimice și fizice sunt ele însele consecința proceselor psihice; da, ele nu sunt decât niște consecințe. Evident, biologii nu au ajuns să descopere pe acești nepoftiți cu scalpele, cu lupe și microscopae, dar acesta nu este un motiv pentru a le nega existența; nu înseamnă că ele nu există dacă ei nu le-au putut vedea.

Dacă ați ști măcar câte entități văd clarvăzătorii intrând și instalându-se în om! Bineînțeles, oamenii înșiși nu le observă, dar dacă ar fi fost mai vigilenți, dacă ar fi avut obiceiul de a se analiza, și-ar fi dat seama în ce moment o entitate negativă este pe cale să pătrundă în ei și care sunt toate tulburările pe care aceasta le provoacă. Când vă simțiți deodată tulburați, nefericiți sau invadați de dorințele și sentimentele cele mai joase, înseamnă că sunteți vizitați de nepoftiți. Dar de ce sunteți vizitați? Fiindcă ați pregătit hrana pentru ei.

Corpul nostru fizic este aidoma unei case cu un anumit număr de etaje, care sunt toate locuite. Pivnița, parterul, etajul întâi, al doilea, al treilea... își au fiecare locuitorii lor. Și chiar sus, pe terasă, se găsesc alți locuitori cu aparate pentru a observa stelele, soarele, luna, transmițându-ne mesaje. Eu v-am explicat mai demult că diferența dintre diversele categorii de oameni (brute, oameni obișnuiți, oameni de talent, genii, sfinți, Inițiați și Maeștri) vine din numărul și calitatea locuitorilor pe care i-au atras și din armonia mai mult sau mai puțin mare care domnește printre acești locuitori. Putem compara acest

fenomen cu ceea ce se petrece într-o familie. Evident, la ora actuală, membrii aceleiași familii nu mai locuiesc cu toți împreună, dar în trecut, de la străbunici și până la strănepoți, erau cu toții înghesuiți în aceeași casă. Astfel este și casa interioară a omului.

Uneori spuneți: „Eu nu știu de ce, dar am impresia că există două ființe în mine. Când apare una, eu devin bun, blând, înțelegător, și toată lumea este încântată... Dar când se manifestă cealaltă, eu devin îngrozitor!“. Există mult mai multe decât două care se pot manifesta, dar să luăm numai exemplul celor două. Nici psihanaliza, nici fiziologia nu pot explica existența acestor manifestări contradictorii din om. Se studiază celulele, dar nu se cunoaște tot ce există ca locuitori în aceste celule. Când biologii studiază celulele, în realitate ei nu studiază decât casa ființei care locuiește acolo; ei se mulțumesc doar să îi descrie forma (hexagonală, rotundă etc...), structura (membrană, citoplasmă, nucleu), și schimburile cu exteriorul fără să cunoască nimic din sufletul care o locuiește, nici despre viața care circulă în acest suflet. Și totuși, aici se află explicația a tot ceea ce se petrece în om. Noi suntem constituiți dintr-o mulțime de locuitori dar pe ansamblu ei pot fi împărțiți în două categorii, buni sau răi, care vin să se prezinte pe rând.

Iată o familie cu doi frați: unul este minunat, celălalt este aproape un monstru. Evident, părinții care sunt buni, cinstiți, inteligenți își smulg părul din cap fiindcă nu înțeleg deloc de unde le vine acest copil îngrozitor, nici faptul că cei doi frați sunt atât de diferiți unul de celălalt. Dar este simplu fiindcă părinții i-au invitat pe amândoi. Cum așa? Este foarte ușor de înțeles. Părinții, necunoscând foarte bine legile karmice, au contractat într-o încarnare precedentă o datorie către o creatură care a venit acum la ei ca să fie hrănită, găzduită și... curățată; de aceea ei trebuie să aibă grijă de acel copil, făcându-și griji și plătind pentru toate prostiile pe care le face.

Și noi, la rândul nostru, suntem în interior ai domului unei familii numeroase cu copii, părinți, bunici etc... Iar acela care se studiază pe sine poate descoperi lucruri incredibile despre această familie care se îngrămădește în el! Fiecare vine pe rând să vorbească, să gesticuleze, să ceară ceva, trebuie cu adevărat să ținem cont de toate!... Deci, dacă există nepoți care locuiesc acum în noi, înseamnă că noi i-am atras încălcând anumite legi, iar dacă tot se află aici, trebuie să îi educăm. Da, este foarte greu să ne descotorosim de ei; trebuie numai să îi educăm, să facem mari sacrificii pentru ei, pentru că le datorăm câte ceva.

Evident, lor le place să se strecoare peste tot înșelând, dar de noi depindea faptul de a-i nu fi lăsat să intre. Spiritele luminoase nu pătrund niciodată dacă nu îi cere acest lucru, dar celelalte nu respectă nicio lege și intră fără să ceară permisiunea.

Împotriva acestor spirite răuvoitoare, Inițiații se folosesc uneori de procedee magice și de pentacle. Dacă ați citit „Faust” (evident, Faust nu era un mare Inițiat, dar poseda cunoștințe oculte) ați observat că el și-a pus deasupra ușii o pentagramă pentru a împiedica elementalii să intre și spiritele bune să iasă. Există pentru protecție pentacle ce pot fi folosite după ce au fost în prealabil pregătite cu ajutorul formulelor și ritualurilor magice, și mulți ocultişti se folosesc de pentagramă. În viața curentă vedeți inscripții de genul: „Intrarea interzisă”, „Proprietate privată”, „Depozitarea gunoaielor este interzisă” ... Același lucru există și în domeniul spiritual, numai că aceste interdicții sunt indicate de simboluri și talismane pe care spiritele le înțeleg și le respectă. În vreme ce inscripțiile umane nu sunt totdeauna foarte eficace. Chiar dacă este scris că depozitarea gunoaielor este interzisă, ele sunt aruncate în timpul nopții; dacă într-un tren există inscripția „Fumatul interzis”, toată lumea fumează, și așa mai departe. În timp ce Inițiații au mijloace de protecție mult mai eficace decât inscripțiile, iar dacă spiritele încalcă aceste interdicții, ele sunt zdrobite.

Oare această problemă vă este mai clară acum? Nu dorim să credem în existența nepoștiților, dar, fie că vrem sau nu, se produc fără încetare tot felul de fenomene și manifestări ce le dovedesc existența. De exemplu viciile, oare ce reprezintă ele? întreaga lume recunoaște existența viciilor, dar cum să le explice?... Iată un bărbat bun, inteligent, educat, posedând tot felul de calități, dar dincolo de toate acestea are un viciu de care nu poate scăpa. El se străduiește totuși enorm, dar când momentul apare, el cedează din nou. El poate fi excepțional în celelalte domenii, poate să fie talentat, să fie muzician, artist, dar să presupunem că este bețiv, și nu se poate lăsa de băut. De exemplu, Șaliapin... Ce vocea avea! Dar a băut... Alții au pasiunea jocurilor: ruletă, bacara, și se ruinează jucând. Cum să explicăm toate acestea? Se vor explica prin nu știu ce complex psihologic, sau printr-un obicei prost pe care omul l-a moștenit din familia sa sau l-a imitat din anturajul său, dar în realitate aceasta nu explică nimic.

Știința oficială nu este încă în măsură să explice aceste fenomene. Numai Știința Inițiatrică este capabilă să o facă și ea vă va

spune că acel viciu reprezintă de fapt ființe invizibile pe care omul trebuie să le hrănească, fiindcă el le-a invitat, le-a găzduit; iar acum le-a întărit în așa fel încât este dominat total de ele, nu mai poate scăpa de ele în niciun chip. Da, dragii mei frați și surori, viciile nu sunt altceva decât niște creaturi care s-au instalat în ființa umană ca să facă din ea un sclav. Este posibil ca ele să fie învinse, stăpânite, dar pentru aceasta este nevoie de o voință și o știință extraordinare.

Care sunt deci mijloacele ca să nu îi mai atragem pe nepoștiți? Primul îl constituie puritatea (dar puritatea înțeală în toate domeniile), și apoi căldura și lumina. Puritatea îi lasă să moară de foame, fiindcă în puritate nu există hrană pentru nepoștiți. Lumina îi înspăimântă și îi alungă, iar căldura îi usucă și îi arde. Evident, acesta este un mod de a spune lucrurilor pe nume. A poseda lumina înseamnă să cunoști realitatea lucrurilor, și deci să înțelegi mai limpede această problemă; căldura înseamnă să nutrești multă iubire pentru un ideal divin, iar puritatea înseamnă să duci o viață exemplară ca să nu permiți acestor creaturi să se țină scai de tine și să se instaleze. Și de altfel, dacă în acel moment încearcă să se fofileze, ele sunt imediat alungate fiindcă toate aceste calități de puritate, de inteligență și de iubire le îndepărtează.

Vedeți deci că învățământul ne aduce tot ceea ce este necesar pentru a putea înțelege. El ne arată clar că totul depinde de noi, că indiferent de faptele pe care poate le-am comis în trecut permițând nepoștiților să pătrundă în noi, există remedii. Trebuie să devină rezonabili, trebuie să îi convingem că, în loc să distrugă totul în locuința noastră, ar fi mai bine să contribuie la înfrumusețarea ei aducându-ne ceva: dacă sunt muzicieni, să ne dăruiască muzica lor, dacă sunt pictori, să ne aducă culorile lor, dacă sunt savanți, să ne descopere secretele naturii. Fiindcă printre aceste creaturi, există unele foarte savante și foarte capabile, dar în loc să ne ajute, ele ne iau forțele. În timp ce spiritele luminoase, dacă vin să se instaleze în noi, ne dau tot ceea ce ele posedă. De altfel, printre aceste spirite bune care vin să ne ajute, multe aparțin familiei noastre; sunt buncii și buncile care doresc să își susțină copiii sau nepoții. Ele sunt acelea pe care Știința Inițiativă le numește „spirite familiale”. Și aici ne trebuie discernământ: printre aceste spirite, unele sunt dezinteresate și evaluate, dar altele sunt mai puțin. De exemplu, când un bunic a fumat pipă toată viața, el dorește să o mai fumeze încă prin intermediul

nepotului său, și iată că nepoțelul fumează pipă; el nu poate renunța la acest obicei, pentru că bunicul, acolo în lumea de dincolo, este foarte încăpățânat și ține la pipa lui!... Ei da, câte lucruri mai avem încă de aflat!

Cineva va spune: „Care nepoftiți? Ce tot spui! Nu este treaba mea”. Dar iată că fără știrea lui nepoftiții sunt acolo ca să îl controleze, și o fac bine!... De aceea va trebui să reușiți într-o zi să vă ocupați serios de această problemă, să învățați cum să acționați împotriva tuturor acestor entități răuvoitoare, cum să le educați, să le luminați... să le alungați, eu v-am spus, este foarte greu; și chiar dacă încercați, rezultatele sunt deseori mult mai rele. Trebuie deci să le ajutați sau chiar să vă rugați pentru ele, arătându-le multă bunăvoință și multă iubire, altfel ele devin furioase și vă strivesc. Pentru a le alunga, trebuie să fiți foarte tari, foarte puternici, și înainte de a încerca este mai bine să le vorbiți pentru a căuta să vă înțelegeți cu ele. Unii clarvăzători au văzut aceste lucruri. Când o persoană era tulburată de o entitate răuvoitoare, și când i se adresa, rugându-se pentru ea sau citindu-i pasaje din Evanghelii, clarvăzătorul putea vedea entitatea ascultând și uneori chiar părăsind persoana. Persoana respectivă nu vedea nimic, ea își dădea seama numai că starea sa s-a schimbat, dar clarvăzătorul vedea spiritul plecând.

Și eu am făcut multe verificări în acest domeniu. Pentru mine nu există niciun dubiu, eu cred cu toată ființa mea în aceste lucruri. Și voi va trebui să credeți, altfel nu vă veți îmbunătăți niciodată situația. Aceste creaturi există cu adevărat. Unele sunt atât de înțeleghătoare, de evaluate, de luminate, în timp ce cu altele, care sunt de un rang cu adevărat inferior, nu mai este nimic de făcut. Chiar dacă le dați explicații, ele nu vor înțelege. Cu ele trebuie să folosiți mijloace total diferite. Dar mai ales să nu încercați să luptați, fiindcă v-am spus deja, este periculos, veți fi zdrobiți. Va trebui să implorați alte spirite foarte luminoase și foarte puternice să vină să se instaleze în voi și să lupte în locul vostru, fiindcă ele sunt capabile să facă acest lucru, dispun de toate mijloacele, de toate armele, dar voi, să nu luptați!

Da, dragii mei frați și surori, există o știință foarte vastă pe care eu nu pot să v-o expun în câteva minute, dar v-am expus esențialul, iar dacă mă veți crede, veți începe să trăiți o evoluție extraordinară.

Articol VIII. Cap. 8 – Despre sinucidere

Umpleți un pahar pe jumătate și îl arătați la două persoane: una

vă va spune că este pe jumătate plin și cealaltă că este pe jumătate gol. Pentru majoritatea este același lucru, dar pentru Știința Inițiativă aceasta revelă două mentalități, două procese psihologice diferite. Dacă vă opriți asupra plinătății, vă veți simți plini și dacă vă opriți asupra vidului, vă veți simți goliți. Este o lege magică: când un bolnav nu face altceva decât să se gândească la boala sa, starea sa se înrăutățește pentru că orice gândire negativă lucrează în favoarea scindării. El trebuie să se gândească la sănătate, și acest gând îl va însănătoși.

Poate că vă lipsesc multe lucruri, dar dacă doriți să nu vă lipsească și mai multe, opriți-vă aici!... Gândiți-vă mai degrabă că sunteți fii și fiice ale Domnului, că sunteți moștenitorii unei averi imense, și veți vedea cum toate se vor îndrepta. De altfel, ceea ce lipsește oamenilor, nu sunt atât de mult banii, casele, mașinile... ci mai degrabă o filosofie luminoasă și divină capabilă să îi facă să iasă din toate slăbiciunile și greutățile lor.

Da, este simplu, extrem de simplu. Orice li s-ar spune, unii sunt obișnuiți să vadă mereu latura bună a lucrurilor și a situațiilor, în timp ce alții nu observă decât inconvenientele. Bineînțeles, și unii și alții au dreptate, dar această „dreptate” acționează în interior în două moduri diferite. Din punct de vedere al adevărului, se poate spune că un pahar este pe jumătate plin sau gol, aceasta nu are vreo importanță; dar acțiunea magică este diferită. Iar acesta este cu adevărat esențialul. Dacă sunteți obișnuiți să observați lipsurile, lacunele, defectele, veți fi din ce în ce mai triști, mai descurajați, mai morocănoși. Iată ceea ce se întâmplă când te oprești asupra lipsurilor. Este evident că aceste lipsuri există, cui o spuneți voi? Dar nu în aceasta constă problema; problema constă în a ști cum să lucrezi cu ceea ce posezi ca să te poți îndrepta.

Ca să arăt unora cât de mult se înșală și cât rău își fac spunând mereu că le lipsește ba una, ba alta, și mai ales banul – fiindcă ei se plâng cel mai mult de lipsa banilor! – eu le voi spune: „Iată, eu vă dau douăzeci de milioane, dar dându-vă, aștept să îmi dați: eu vă dau aceste douăzeci de milioane, dar dați-mi în schimb ochii voștri”. Oh, ei refuză țipând! „Și iată alte douăzeci de milioane pentru urechile voastre... douăzeci de milioane pentru nasul vostru... douăzeci de milioane pentru mâinile voastre... și alte douăzeci de milioane pentru picioarele voastre”. Oh, se va ajunge la o sumă fantastică, de ordinul

miliardelor! Ei bine, chiar și la această sumă ei vor refuza. Atunci, de ce se simt săraci? Ei sunt bogați, numai că nu au observat acest lucru. Nu l-au observat fiindcă sunt niște idioți, iar idioții trebuie să sufere mereu, să le vină mintea la cap. Nu eu sunt acela care o spune, ci natura.

Natura este necruțătoare: puteți să strigați, să plângeți, să amenințați, ea nu se schimbă, voi sunteți aceia care trebuie să vă înclinați ei, să o ascultați, să vă puneți în acord cu ea. Da, ea este necruțătoare, neiertătoare. Veți spune că este crudă... Nu, ea se gândește numai cum să îi facă pe oameni inteligenți, frumoși, și mai ales fericiți. Dar când vede că sunt atât de încăpățânați... ce mai vreți, trebuie ca aceste minți să se lumineze, și pentru aceasta ea folosește metode cunoscute numai de ea însăși. Când se înverșunează contra cuiva, ea nici măcar nu îi oferă acestuia explicații, ci spune pur și simplu: „Îți doresc binele, dar cum nu există alte mijloace de a-l cuminti, eu sunt obligată să le folosesc pe acestea”. Nu îi putem reproșa nimic.

Trebuie să acceptați această filosofie care vă arată că sunteți copii ai Domnului, moștenitori ai unei comori ce nu așteaptă decât momentul în care o veți putea folosi. Este o filosofie ce lipsește oamenilor, nimic altceva; ei posedă totul în sinea lor, în jurul lor, și nu fac altceva decât să se plângă. Posomorâți, mereu posomorâți, fiindcă le lipsește tocmai o filosofie divină. De aceea, atunci când văd pe cineva chircit, copleșit de problemele sale personale, doresc să îi spun: „Măi nefericitule, cum poți tu să ai câte ceva? Tu nu ieși deloc afară, stai închis tot timpul în mansarda ta. Plimbă-te puțin ca să-ți vezi moștenirea: toate aceste păduri, acești munți, aceste lacuri, aceste râuri, aceste stele... și vei înțelege că stăpânești o imensitate, nimic nu îți lipsește”.

Oamenii se compară cu acela care s-a aruncat într-un lac și a strigat: „Apă, apă, mi-e sete!” Ei s-au aruncat în oceanul luminii cosmice, dar posedă atâtea carapace încât această lumină nu poate pătrunde în ființa lor. Iată starea în care se află mulți oameni în lume: ei sunt nefericiți, se plâng, vor chiar să se sinucidă. Ei nu pot deloc să înțeleagă că sunt singurii responsabili de starea lor. Inteligența Cosmică nu avea nicio dorință să îi pună la colț, ei înșiși, arătându-se atât de limitați, au ajuns în acest stadiu și se sinucid fiindcă viața nu are chipurile niciun sens! În realitate, există atâtea posibilități nebănuite oferite de viață... Este cea mai mare prostie să te afli aici,

nefericit, în vid, fiindcă nu ești în stare să le observi.

Să ne întoarcem acum asupra imaginii paharului pe jumătate plin și a celui pe jumătate gol. Bineînțeles, ca o simplă constatare, dacă ne exprimăm și într-un fel și în altul, găsim același sens. Da, dar constatarea lucrurilor nu înseamnă adevărata știință. Adevărata știință înseamnă să observăm în viața noastră consecințele unei anumite constatări. Spunând că un pahar este pe jumătate plin, vă opriți gândul asupra plinului, obișnuindu-vă astfel să vedeți latura bună a lucrurilor. Și chiar atunci când se produce un eveniment nefericit, în loc să plângeți ore în șir „cu lacrimi de crocodil”, vă spuneți: „Oh, există aici câteva posibilități, Cerul are intenții bune în ceea ce mă privește, el vrea ca să-mi dezvolt anumite calități de care eu nu dispun încă. Care dintre ele?” Căutați... și când le găsiți, îi veți mulțumi că v-a pus la această încercare. Este o filosofie foarte greu de acceptat, dar este cea mai bună. Din momentul în care veți începe să o acceptați cu adevărat, nimic nu va putea apoi să vă mai încurce. Orice vi s-ar întâmpla, veți avansa, fiindcă judecați așa cum trebuie.

Să presupunem acum că oamenii se poartă foarte rău cu voi: întreaga voastră viață, orice ați face, în ciuda amabilității, a blândeții, a bunătății voastre, nedreptățile cad cu nemiluita pe capul vostru. Și atunci, într-un final, găsiți că totul este atât de crud încât vă revoltați împotriva Domnului, doriți chiar să vă sinucideți. Un moment, există încă ceva pe care nu l-ați înțeles așa cum trebuie: de ce Cerul continuă să vă dea aceleași încercări, mereu aceleași?... Să presupunem că într-o altă reîncarnare ați fost cruzi cu anumite creaturi. Pentru a vă arăta cât rău le-ați făcut, acestea vă fac la rândul lor să suferiți, dar voi nu înțelegeți că sunteți vinovați. Există o lege, dacă lucrurile nu ar fi stat așa, toată lumea ar fi trebuit să vă iubească, să vă ajute, să vă respecte. Deci, deși „nedreptățile pe care le suferiți sunt strigătoare la cer, trebuie să vă scoateți din minte această idee că ele sunt niște nedreptăți. Fiindcă în realitate, aceste nedreptăți, vizibile și reale, sunt expresia unei justiții invizibile. Dintr-un motiv sau un altul, meritați ceea ce vi se întâmplă: sau trebuie să plătiți o datorie, sau trebuie să aflați un adevăr pe care nu îl cunoșteți, sau trebuie să vă întăriți și să deveniți un geniu, un uriaș, un colos.

Ceea ce îi împiedică pe oameni să evolueze este faptul că ei cred că greutățile sau nenorocirile ce le vin sunt rezultatul unei nedreptăți. Ei își spun: „Destinul este nedrept și chiar și Domnul este nedrept, aș fi

meritat mai mult". Dar cum pot ei să știe dacă ar fi meritat mai mult? Ei nu se cunosc, nu-și cunosc nici trecutul, nici prezentul, nici cu atât mai mult viitorul, și cum pot ei oare atunci să se pronunțe? Chiar dacă într-un proces judecătorul condamnă un nevinovat – și de câte ori nu am văzut în istorie erori judiciare! – în spatele acestei nedreptăți stă în realitate o justiție. Aceasta se poate întâmpla chiar Sfinților, Inițiaților, marilor Maestri: mulți au fost spânzurați, arși pe rug, crucificați; în aparență a fost nedreptdar în realitate, nu, cei Douăzeci și patru de Bătrâni sau Domnii Destinelor sunt foarte drepecți – iar aceste încercări le-au fost trimise ca să-și poată plăti o datorie, sau ca să îi ajute să înțeleagă anumite adevăruri pe care nu le-ar fi înțeles altfel, sau chiar ca să îi incite să devină zdraveni, puternici, invincibili.

Unii se gândesc să scape de greutatea luându-și viața. În realitate, este mult mai rău după aceea, de îndată ce ajung în lumea de dincolo, fiindcă noi nu avem dreptul să plecăm înainte de vreme, altminteri aceasta constituie o dezertare și va trebui să plătim de două, de trei ori mai scump. Nu există loc în lumea de sus pentru acela care a dorit să dezerteze de pe pământ, și el nu este dorit acolo: atât timp cât i-a rămas să trăiască pe pământ, tot atâta trebuie să și sufere.

Atitudinea aceluia care își ia viața este foarte reprobabilă. La început el este neștiutor, fiindcă nu cunoaște motivul încercărilor pe care trebuie să le îndure. Apoi el este orgolios fiindcă își închipuie că știe mai mult ce merită decât cei Douăzeci și patru de Bătrâni. În sfârșit, el este slab, fiindcă nu poate suporta greutatea. Iată deci: ignoranța, orgoliul și slăbiciunea. Iar lumea invizibilă este nemulțumită de această ființă fiindcă ea și-a părăsit postul.

Veți replica: „Dar unii s-au sinucis fiindcă aveau un ideal extraordinar pe care nu au ajuns să îl atingă. Văzând toate acestea, au fost atât de dezamăgiți de ei înșiși încât și-au luat viața”. Ei bine, nici acest lucru nu este permis. Când ai un mare ideal, este esențial să lucrezi cu adevărat ca să îl împlinești fără să îți fi fixat o dată prealabilă de realizare. Dacă nu ai reușit, înseamnă că nu ai deținut încă elementele succesului; constituie un orgoliu să nu vrei să admiți acest lucru și să îți iei viața. Trebuia să fi perseverat!

Cei mai mulți oameni își închipuie că au venit pe pământ ca să trăiască în fericire și să-și realizeze ambițiile. Nu, ei au venit pe pământ ca să-și plătească datoriile, să se educe și să se întărească. De aceea Cerul nu îl poate stima pe acela care a luat hotărârea să se sinucidă,

fiindcă el se situează atunci deasupra Domnilor tuturor Destinelor, iar suferințele pe care va trebui să le îndure apoi vor fi de nedescris. Iată, eu vă prezint încă unul dintre adevărurile Științei Inițiatice.

Evident, se pot oferi tot felul de explicații în cazul sinuciderii. Dar oricare ar fi fost motivele pentru care un bărbat sau o femeie s-au sinucis, se poate spune că adevăratul motiv este acesta: avem de a face cu o creatură care nu știe că Domnul a pus în ea posibilități nemaiauzite ca să poată învinge în orice încercare a vieții: posibilități de comunicare cu ființele lumii invizibile, posibilități de a crea cu ajutorul gândului și de a lansa aceste creații în spațiu... Ea nu știe nici că și în cea mai mare singurătate și mizerie poți să nu te simți singur și sărac, ci vizitat, înconjurat și plin de toate bogățiile: orice s-ar întâmpla, avem în sinea noastră o lume atât de vastă, atât de frumoasă, încât suntem fericiți!

Există ființe pe care niciun eveniment, nicio situație nu le zdruncină fiindcă posedă un sistem filosofic de care se pot lega. De ce stă scris în Evanghелиi că trebuie să-ți clădești casa pe stâncă? Stânca reprezintă spiritul, iar spiritul rămâne neclintit în toate condițiile. Fiindcă inima, intelectul sau corpul fizic sunt cele vulnerabile, și nu spiritul.

Oamenii sunt foarte prost instruiți, ei nu știu ceea ce Domnul a pus în ei, și la cea mai mică decepție se gândesc că singura soluție ce le apare în cale este sinuciderea. Ce vrea să însemne aceasta? Că ei sunt genii, ființe excepționale care nu pot suporta răul ce există în lume?... Nu, ei sunt niște sărmani nefericiți lipsiți de tot, de inteligență, de iubire, de forță, fiindcă numai slăbiciunea lor îi împinge să sfârșească în acest fel. Eu înțeleg totodată, este de altfel o cu totul altă problemă, că au existat în istorie bărbați și femei, eroi care și-au dat viața ca să salveze o oștire, un oraș, un popor. Dar eu nu vorbesc despre aceste cazuri, eu vorbesc despre acei oameni care se pregătesc să sfârșească în mod jalnic fiindcă se simt singuri sau neînțeleși, aceste exemple fiind mai des întâlnite în rândul tinerilor.

Tinerii trebuie să conștientizeze bogăția de care dispun. Ei posedă o imaginație bogată, atunci de ce nu și-o folosesc? Oh, bineînțeles, se servesc de ea: atunci când este vorba să se gândească la iubii lor și când își închipuie cum îi mângâie, cum îi îmbrățișează, imaginația băieților și a fetelor nu șomează. Dar de ce trebuie să-și folosească această capacitate prețioasă pe care Creatorul le-a dăruit-o

numai în tot felul de elucubrații senzuale? De ce să nu învețe să-și folosească imaginația ca să se gândească la toate motivele ce îi pot conduce să se simtă fericiți și bogați datorită a tot ceea ce există în Cer și pe pământ, și mai ales în sinea lor?

Cazurile de sinucidere sunt nenumărate în istorie, dar ele pot fi clasificate în trei categorii. Ele au drept cauză fie o lipsă de inteligență, fie una de inimă, fie una de voință. Dacă aveți o bună înțelegere a lucrurilor, dacă știți că există o lume divină populată de o mulțime de ființe splendide, lume divină ce și-a imprimat pecetea sa în lumea fizică, dacă știți că dorințele și sentimentele sunt de o atare putere încât cu perseverență le puteți împlini mereu... În sfârșit, dacă veți ajunge să vă stăpâniți, să nu mai căutați numai să vă satisfaceți toate plăcerile nemăsurate, ci să considerați toate greutățile ca pe un mijloc de a vă exersa voința, ei bine, credeți-mă, nu vă veți mai sinucide niciodată. Nici măcar mizeria, nici lipsurile, nici boala și nici singurătatea nu vor reuși să vă mai învingă. Voi veți fi aceia care veți câștiga.

Tinerii trebuie să se convingă cel puțin de un lucru: faptul că lumea este largă și ei nu sunt singuri. Ceea ce îi împinge cel mai mult pe oameni spre sinucidere este lipsa iubirii. Când ți-ai pierdut iubirea, vrei să mori, viața nu mai are niciun sens. Viața este legată de iubire. Este atât de adevărat încât aflându-vă în brațele persoanei iubite, vreți să trăiți veșnic! Da, păstrați-vă cu grijă iubirea și veți dori să trăiți mereu din cauza iubirii. Dacă veți suprima iubirea, veți muri. Mulți au făcut-o deja și se întreabă de ce nu le mai place nimic. Ei bine, tocmai pentru că iubirea nu mai există.

Când observ o fată zglobie, care cântă, eu știu că ea se întoarce de la iubitul ei, fiindcă iubirea înseamnă bucurie. Iar dacă apoi o văd dezamăgită, știu că și-a pierdut iubitul, nu este prea greu de înțeles. Iată de ce eu insist mereu asupra iubirii. Dar nu asupra acestei iubiri ce este la modă astăzi și care nu este altceva decât libertinaj. Fiindcă și acest fel de iubire, asemenea lipsei iubirii, sfârșește de asemenea prin a deposea ființele de toate motivațiile lor de viață.

Da, trebuie să vorbim fără încetare despre iubire, întreaga viață, fiindcă oamenii sunt încă atât de departe de a cunoaște adevărata iubire, aceea care este în stare să mute din loc munții, să creeze lumi!... Eu am descoperit secretul, eu iubesc... Fraternitatea, și atât timp cât iubesc Fraternitatea, toate problemele se rezolvă. Eu nu mă gândesc

decât la ea, nu mai există altceva în mintea mea, ea dă un sens vieții mele. Faceți și voi același lucru și nu veți mai avea niciodată dorința de a vă sinucide.

Articol IX. Cap. 9 – Să învingem răul prin iubire și lumină

Oamenii sunt obișnuiți să se răzbune pentru răul ce li s-a făcut. Li s-a dat o palmă? Ei găsesc că este normal să o înapoieze, dacă nu chiar să dea două! O lovitură de picior?... Iată două înapoi. Acest instinct de răzbunare le vine din timpuri străvechi când se găseau în starea de animalitate. Și de altfel nu există nici astăzi o prea mare diferență: în exterior am devenit poate un bărbat sau o femeie cumsecade, dar în interiorul nostru!... Încercăm să ne învingem adversarii folosind împotriva lor mijloacele pe care ei înșiși le-au folosit. Dar dacă dorim să studiem problema din punct de vedere al Științei Inițiatice, cerându-i părerea în această privință, ea vă va oferi un răspuns ce nu seamănă deloc cu tot ceea ce oamenii gândesc și practică.

Nu îi putem învinge prin răutate pe cei răi, prin calomnie pe calomniatori, prin gelozie pe cei geloși sau prin furie pe cei furioși, fiindcă identificându-ne cu ei înseamnă să ne situăm la nivelul lor. Da, fiindcă proiectați unde de aceeași natură ca a lor, și deveniți deci vulnerabili: ei vă pot atinge prin spațiu făcându-vă rău. Ca să puteți să vă protejați, să deveniți invulnerabili, nu trebuie să rămâneți la același nivel ca dușmanul vostru, fiindcă el vă va aștepta la colț de drum. Trebuie să urcați, să urcați asemenea păsărilor ce zboară mereu spre înălțimi, sau asemenea avioanelor, elicopterelor... Când spun „să urcați”, eu nu înțeleg să o faceți în chip fizic, bineînțeles, adică să vă urcați într-un copac, pe o scară sau pe un acoperiș. A urca înseamnă să atingeți regiuni mai nobile, mai pure, mai luminoase, regiunile divine. De îndată ce ați urcat prin voință, prin meditație, prin rugăciune, dușmanul vostru nu vă va mai putea deloc atinge, fiindcă vibrațiile voastre sunt diferite de ale sale iar voi sunteți la adăpost. Ați uitat chiar că el mai există!

În orice caz, este foarte rău să purtați continuu în mintea voastră chipul vreunui dușman. Fiindcă procedând așa, îl veți întări, îl veți hrăni, și într-o bună zi acest chip va deveni atât de puternic încât va secătui totul în voi. Și chiar vă veți compromite în fața celorlalți: vorbindu-le mereu despre dușmanul vostru, le veți arăta că sunteți slabi și ranchiunoși. Din punct de vedere inițiativ, din punct de vedere

al înțelepciunii, este o atitudine foarte proastă. Oamenii trebuie luminați în privința acestui subiect. Eu nu am spus niciodată că nu trebuie să căutăm să ne învingem dușmanii, dar există și alte mijloace ce le putem găsi.

Când oamenii vă calomniază, vă persecută, urcați cu ajutorul gândului în regiunile celeste, acolo unde domnește lumina: în acel moment, o dată ce sunteți bine protejați, bine baricadați cu lumină, cu iubire, cu puterea celestă, nu numai că gândurile rele nu vă mai pot atinge, dar ele se reîntorc spre adversarii voștri. Iată cum Inițiații, înțelepții, marii Maeștri ajung să-și învingă dușmanii: prin viața lor pură, nobilă, cinstită, luminoasă... Fiindcă există a lege a reculului. Da, dar acest recul nu se poate produce dacă voi sunteți exact ca și dușmanii voștri, adică slabi, impuri, plini de ură; în acel moment, primiți toate lucrurile rele pe care ei vi le trimit. Dar dacă duceți o viață pură, nu numai că ea va fi o protecție pentru voi, dar va arunca tot ceea ce este rău și negativ asupra acelor care vi le-au trimis.

Dacă magicienii negri și vrăjitorii reușesc, înseamnă că oamenii sunt atât de slabi și de neștiutori încât influențele negative acționează asupra lor: da, atât timp cât nu suntem în stare să ne apărăm cu lumina, riscăm să fim atinși. Dar dacă magicienii îi atacă pe Inițiați, pe oamenii care duc o viață celestă, ei sunt străfulgerați și adesea dispar. Deci, dacă doriți să fiți protejați, apărați, în siguranță, orice s-ar spune sau s-ar face împotriva voastră, trebuie să vă schimbați viața, să vă situați pe un alt diapazon, să urcați într-o altă regiune unde veți fi protejați.

Și chiar, dacă veți dori ca succesul să vă fie mai rapid și mai mare, măriți-vă iubirea și generozitatea. Anumite ființe au ajuns să nu mai fie măcinate de invidii: fie că sunt calomniate, detestate, fie că se lucrează împotriva lor, lor le este perfect egal, fiindcă ele cred în puterea luminii, în fiecare zi, în lucrarea lor spirituală, ele trimit raze de lumină tuturor creaturilor, și chiar și dușmanii lor încep să le simtă în așa fel superioritatea încât sunt obligați să vină să li se încline. Deci, în loc să îi elimine, aceste ființe minunate ajung să-și învingă dușmanii prin măreția, prin noblețea, prin puterea luminii, câștigându-și astfel prieteni. Este important, fiindcă nu trebuie niciodată să uitați că, dacă veți ajunge să vă învingeți dușmanii într-o manieră obișnuită, prin forță, prin viclenie sau prin puterea banului, aceasta nu va însemna că ați și reușit să îi învingeți definitiv. Ei nu vor fi niciodată învinși în

acest fel: ei vă vor arăta mereu ostilitate. Ei nu vă vor putea ierta victoria, și într-o bună zi veți avea din nou probleme cu ei, dacă nu în această încarnare, în următoarea, fiindcă războiul nu s-a sfârșit niciodată.

Închipuiți-vă că v-ați lichidat dușmanul: ați făcut să dispară numai corpul său fizic. În realitate, nu puteți niciodată să nimiciți o ființă, fiindcă ea dispune de un suflet nemuritor și din lumea de dincolo ea va continua să vă urască și să vă combată. Deci, războiul va continua, el nu se va sfârși niciodată. Acest punct de vedere ce a fost transmis oamenilor din generație în generație este un punct de vedere preistoric ce nu poate rezolva problemele. Ne înșelăm, toată lumea se înșală, țări întregi se înșală în ideea că vor învinge o anumită țară prin forța armelor, a spionajului sau a războiului economic... O țară poate să o învingă pe alta pentru o vreme, dar apoi, cealaltă își va lua revanșa. Să studiem istoria: priviți ce s-a întâmplat între Franța și Germania, între Bulgaria și Grecia, între armeni și turci... Cum pot fi atunci puse lucrurile la punct? Așa cum au făcut Franța și Germania: ele și-au întins mâna și astfel dușmănia lor a luat sfârșit. Dacă nu, ar fi trebuit să ne așteptăm ca germanii să se răzbune, și așa mai departe. Trebuia ca unul dintre ei să întindă mâna...

Instinctul este acela care îndeamnă la răzbunare, și nu înțelepciunea: sunteți loviți și loviți la rândul vostru fără să judecați. Oare v-am povestit istoria celor trei yoghini retrași în pădure? Ei se rugau, meditau, căutau perfecțiunea... Cineva a trecut pe acolo și i-a dat o palmă primului dintre ei. Ce a făcut el? El s-a ridicat și a răspuns cu două palme. Oh, cu un asemenea individ nu mai există nici măcar o speranță pentru perfecționare! Cel de-al doilea primește la rândul său o palmă: el se ridică ca să răspundă, dar judecă timp de două secunde și se așază. El a învățat cel puțin stăpânirea de sine... Cât despre cel de-al treilea... el nici măcar nu și-a dat seama că a primit o palmă, el a continuat să mediteze! Deci, dacă observați, există anumite grade. Primul yoghin aparține acelor oameni obișnuiți care răspund mereu, fie că au sau nu dreptate!... Al doilea aparține categoriei acelor care se stăpânesc, fiindcă judecă; el își spune: „Nu merită deloc să răspund. Voi complica în mod inutil lucrurile.”... Cât despre cel de-al treilea, el este atât de evoluat încât nici nu mai simte loviturile dușmanului său.

Eu aş merge acum și mai departe spunându-vă că dușmanii constituie o binecuvântare pentru voi. Poate că voi gândiți astfel: „Cum

asa, chiar își pierde mințile! Cum să fie dușmanii noștri o binecuvântare?" Această reacție dovedește că nu prea înțelegeți mare lucru. Da, aceasta este o binecuvântare, fiindcă dușmanii pot să vă ajute să deveniți viguroși, puternici și luminoși... Dar cum nu sunteți prea luminați, nu observați acest lucru, și vă predați. Dar dacă ați fi fost inteligenți, ați fi înțeles că ei vă oferă ocazia să deveniți o divinitate. Acești dușmani vă sunt niște prieteni ascunși, ei sunt aceia care vă obligă să vă exersați, să evoluati.

Trebuie să știți că cele două principii ale luminii și întunericului se manifestă fără încetare în lume și ele se dispută veșnic. Deci, dacă aparțineți întunericului, lumina va fi aceea care vă va ataca, iar dacă veți aparține luminii, veți fi atacați de întuneric. Trebuie să vă așteptați la toate acestea. Da, dar acesta nu constituie un motiv ca să vă opriți și să nu mai faceți nimic ca lumea; în ciuda neînțelegerilor și a ostilităților, trebuie să continuați, trebuie chiar să luptați, dar să luptați numai cu mijloacele luminii. Fiindcă, eu vă repet, dacă veți răspunde cu aceeași ură, cu aceeași cruzime, înseamnă că veți accepta să coborâți într-o altă regiune în care forțele ostile se războiesc și se înghit unele pe altele, și acolo veți fi cu adevărat slăbiți, posomărâți. Ca să învingeți un dușman, vă pierdeți forța, frumusețea, lumina, și el va fi în definitiv acela care v-a învins, și vă veți pierde totodată și prietenii, fiindcă ei nu vă vor mai găsi atât de agreabili și încântători ca înainte și se vor îndepărta de voi.

Dar cum să explici toate acestea oamenilor!... Ei sunt atât de neștiutori încât preferă să se distrugă folosindu-se de vechile metode. Eu vă prezint însă o metodă atât de avantajoasă încât, dacă mă veți înțelege, veți fi mereu învingători, triumfători. Fiindcă vă veți folosi de forțe și energii superioare, deocamdată necunoscute vouă. Dușmanii reprezintă o tentație ce ne este prezentată de lumea invizibilă, fiindcă simțim nevoia să le răspundem cu aceleași arme ca să le demonstrăm că suntem mai tari decât ei. Ei simbolizează deci o tentație, dar constituie totodată și o binecuvântare, fiindcă ei se găsesc aici ca să vă oblige să vă exersați; în loc să rămâneți leneși, să vă culcați pe lauri, ei vă silesc să vă depășiți.

Dar bineînțeles, ca să ajungeți la acest grad de conștiință vă trebuie multă iubire, multă bunătate, și fiindcă nu au ajuns să dezvolte aceste virtuți, oamenii se răzbună fără încetare găsind că acest lucru este drept, că adevărul este de partea lor. Priviți ceea ce se vede peste

tot în lume: ochi pentru ochi, dinte pentru dinte. Să nu vă închipuiți că preceptele lui Iisus sunt acelea care înving acum! Nu, ne aflăm încă în vremea lui Moise, peste tot întâlnim legea talionului... Evident, suntem liberi să facem ceea ce dorim, să ne învingem așa cum gândim dușmanii. Dar mai devreme sau mai târziu vom descoperi că nu i-am învins. Chiar dacă i-ați ucis, nu s-a sfârșit, veți avea din nou de a face cu ei potrivit legilor karmice. Vă omorâți dușmanul, mai târziu vă va omorî el pe voi, și aceasta va continua până ce unul dintre voi va fi în stare să se arate mai demn, mai generos și să ierte. În acel moment s-a sfârșit, lanțul s-a rupt. Dar credeți-mă, dacă aș revela într-o bună zi aceste adevăruri în fața întregii lumi, oare ele vor fi acceptate? Se va spune: „Oh, sărmanul, ce povești ne spune!” Oamenii sunt prea prinși de pasiunile, de instinctele lor pe care le numesc securitate, apărare, justiție, patriotism... ei nu judecă deloc, știu să-și exprime numai natura lor instinctivă, iar aceasta nu este o soluție.

Evident, este mai greu să te exersezi să lucrezi asupra ta decât să te răzbuni. Trebuie să te străduiești, ai nevoie de timp, în timp ce este mult mai repede să pui mâna pe o pușcă și să asasinezi pe cineva. Ei da, oamenii aleg mereu ușurința și repezeala, în vreme ce Inițiații aleg ceea ce este mai greu și de durată. Iată care este diferența.

A sosit acum și momentul de a oferi omenirii concepții noi astfel ca ea să poată ieși din acest infern în care s-a înfundat. Bineînțeles, dacă preferați să rămâneți în infern, sunteți liberi să o faceți, dar aceia care doresc să iasă trebuie să cunoască noile metode. Credeți-mă, nu veți ajunge niciodată să învingeți un dușman prin umilință, forță, violență: va rămâne mereu ceva nesupus în sinele său, el va fi gata mereu să muște, va aștepta mereu momentul să se răzbune. În vreme ce, prin mijloacele iubirii și ale luminii, îl veți învinge definitiv, el vă va iubi la rândul său și va fi gata să vă urmeze ca să vă ajute. Aceasta cere multă muncă, multe strădanii, dar trebuie ca strădaniile să vă placă, să nu căutați niciodată ceea ce este ușor, fiindcă ceea ce este ușor nu aduce nimic și devine în final cea mai mare greutate.

Articol X. Cap. 10 – Să ne întărim în chip spiritual ca să biruim necazurile

Oricare ar fi greutățile pe care le veți întâlni, să nu vă arătați tristețea și descurajarea, încercați dimpotrivă să aprindeți toate luminile din ființa voastră. Da, cu cât vă merge mai rău, cu atât mai mult trebuie să vă aprindeți luminile interioare. Știți ce se va întâmpla

atunci? Toți vor veni din toate părțile întrebându-vă: „Vă lipsește ceva? De ce aveți nevoie?” Și vă veți sătura de toate serviciile care vi se vor propune... numai din cauza luminii voastre!

Credeți că necazurile voastre pot atinge inimile celorlalți și le povestiți, exagerând, adăugând nenorociri și boli în speranța că ei vor fi mișcați și că se vor hotărî să vă ajute. Dar ei nu caută decât un lucru: cum să se descotorosească mai repede de voi. Da, din nefericire așa stau lucrurile: în aceste condiții, foarte rar oamenii vă întind o mână de ajutor, fiindcă nu nenorocirile sunt acelea care îi atrag, ci frumusețea, lumina, iubirea. Deci, cu cât vă merge mai rău, cu atât mai mult trebuie să vă arătați mai veseli și mai luminoși.

Dacă ați fi fost puțin psihologi, v-ați fi dat seama că expunându-vă nenorocirile, tristețile și bolile în fața altora ca să vă plângeți, nu ați obținut rezultatul scontat. Nu trebuie să ne închipuim că oamenii sunt compătimitori, generoși, gata mereu să asculte plângerile nefericiților și să îi ajute... Deloc: ei nu caută decât ceea ce este agreabil, fin, delicat, distractiv, simpatic, iar dacă nu aveți nimic din toate acestea, ei vă părăsesc. Vă prezintă de formă încurajările lor, urările sau condoleanțele, dar în forul lor interior ei nu caută decât un pretext ca să părăsească cât mai repede locul. Da, din nefericire, sau din fericire, așa este făcută natura umană. Dacă vreți să îi respingeți pe toți, vorbiți-le în fiecare zi de nenorocirile, de bolile și de grijile voastre: veți vedea dacă vor sta mult timp ca să vă asculte.

Eu am întâlnit oameni care aveau o plăcere extraordinară să povestească numai detaliile negative, cele mai urâte ale existenței lor, iar apoi se uimeau că lumea îi evita sau îi părăsea. Ce atitudine prostească! Aceste detalii trebuie mai degrabă ascunse. Din moment ce alții sunt incapabili să vă ajute să găsiți soluții la problemele voastre, de ce trebuie să le mai înșirați în fața lor? Ei nu pot face nimic. Atunci, nu numai că vă pierdeți vremea povestindu-vă inutil problemele personale, dar pierdeți și din stima oamenilor, ei nu vă vor mai aprecia. Ei realizează că nu sunteți nici inteligenți, nici puternici, și vă părăsesc.

Dacă nu vreți să vă pierdeți prietenii, ascundeți-le necazurile voastre, nu le spuneți nimic, nu vă plângeți de ele. Dimpotrivă, aprindeți-vă luminile, adică legați-vă de toate puterile cerești, de toate entitățile luminoase care sunt aici, gata să vă sară în ajutor. În acel moment, veți deveni mult mai zdraveni, mult mai puternici, mult mai

luminoși, iar această forță și lumină care emană din voi atrage ființele, fiindcă ele simt că sunteți diferiți de alții: suportați toate greutățile, rezistați la toate încercările fără să vă plângeți. Ele vă admiră, vin în preajma voastră ca să vă ia ca modele și să-și întărească forțele. Dacă veți fi mereu abătuți, doborâți, slabi, ursuzi, nu numai că nu veți câștiga simpatia oamenilor, dar nici nu îi veți ajuta.

Deci, oricare v-ar fi necazurile, găsiți cuvinte care pot ajuta oamenii. Prin acest efort de dezinteres și generozitate, veți vedea că veți ajunge să vă rezolvați foarte repede problemele în loc să așteptați ca neștiutorii, cei slabi sau sărmani să vină să vă salveze, și mai mult chiar, entitățile cerești, încântate de lucrarea măreață pe care ați întreprins-o asupra voastră înșivă, vă vor aduce ajutorul lor.

În orice caz, atunci când sunteți deprimăți, nefericiți, nu trebuie să rămâneți fără să reacționați, trebuie să ieșiți din această stare fără să faceți desigur ca majoritatea oamenilor care înghit tot soiul de droguri calmante sau excitante, ceea ce constituie cel mai bun mijloc de slăbire a organismului. Creatorul a pus în om rezerve imense de materiale și de energii care stau acolo, ascunse, îngropate, așteptând momentul în care acesta va ajunge să le descopere și să le folosească. Dacă vom căuta mereu ajutoare și remedii exterioare, aceste forțe vor rămâne adormite. Din nefericire această pasivitate este foarte răspândită acum, deoarece știința lucrează ca să atragă atenția oamenilor asupra tuturor mijloacelor exterioare, fără a realiza faptul că folosirea acestor mijloace nu face decât să îi slăbească în loc să îi vindece. Este adevărat, oamenii devin din ce în ce mai fragili, mai vulnerabili, gata să fie doborâți de cele mai mici contradicții!

Alții cred că-și pot rezolva problemele făcând sport, gimnastică. Este bine să faci sport, eu nu sunt împotriva, dar picioarele și brațele nu sunt în stare să remedieze singure tulburările interioare. Nu poți trezi puterea spiritului alergând! Trebuie să proiectezi lumina asupra acestor subiecte și să știi că mijloacele fizice, oricare ar fi ele, sunt insuficiente ca să rezolve problemele psihice.

Deci, în loc să vă lăsați doborâți de greutateți sau să căutați rezolvări exterioare, gândiți-vă la lumini: aprindeți-vă toate lămpile! „Dar, vă veți întreba, care sunt aceste lămpi? Unde se află ele?” Sunt lămpi interioare pe care Domnul le-a pregătit în noi de la originile timpului. Tot felul de lămpi, mari, mici, de toate culorile... Există de asemenea un curent electric care circulă ca să le lumineze și care vine

de foarte departe, de la centrala electrică cosmică. Iar noi nu ne gândim niciodată să aprindem aceste lămpi. „Dar cum să le aprindem? *4 Este foarte simplu: în lumea fizică există un buton sau un comutator pe care apăsăm sau pe care îl răsucim. Dar în lumea psihică numai gândul este de ajuns să le aprindă: gândiți-vă că le aprindeți, și ele se vor aprinde imediat. Imediat ce unele se vor aprinde, nu vă opriți, continuați, altele o vor face la rândul lor, iar la sfârșit va fi o iluminare fantastică.

Evident, eu îmi dau seama cât de greu vă este că nu puteți să vă povestiți ceea ce nu merge: necazurile, decepțiile, amărăciunile... și mai ales ranchiunile! Când cineva a spus ceva rău despre voi, v-a jignit, v-a ultragiat, vă este imposibil să vă stăpâniți, trebuie neapărat să vă plângeți undeva. Numai că persoana căreia îi povestiți necazurile voastre se simte la rândul ei foarte împovărată, și sărmana, ca să scape, le va povesti unei alte prietene ale sale; o dată ce a făcut-o, este mulțumită, se simte ușurată. Ei da, dar această prietenă face la fel, și astfel din prietenă în prietenă se face turul orașului și într-o bună zi răul va reveni asupra voastră sub o formă sau alta.

Trebuie mereu să fiți atenți înainte de a vă descotorosi de o povară punând-o pe umerii altuia. Să presupunem de altfel că vorbele voastre ajung la urechile persoanei de care vă plângeți: riscați să îi măriți acesteia dorința de a veni să vă facă rău. Este mai bine deci să vă opriți, să vă stăpâniți și să suportați tot, și în același timp să vă aprindeți lămpile, adică să deveniți zdraveni și puternici ca să vă transformați, să vă sublimați furia sau necazul vostru.

Viața este plină cu tot ceea ce este necesar pentru educarea oamenilor. Înțelepții reflectează asupra tuturor lucrurilor, învață din toate și folosesc totul pentru bine. În timp ce alții, care nu posedă lumina, nu știu să profite de nimic, iar dacă li se întâmplă lucruri bune, nu numai că nu știu să le observe sau să le folosească, dar fac în așa fel încât acestea să devină o pacoste pentru ei. Dacă veți fi conștienți, vigilenți, toate momentele grele pot contribui la evoluția voastră fiindcă veți ști cum să le folosiți. Vă veți spune: „Oh, iată încă o minunată ocazie ca să pot deveni mai puternic, mai înțelept, mai spiritual”, și cu cât veți avea mai multe ocazii de acest fel, cu atât mai mult vă veți întări. Dacă nu veți avea aceste ocazii, nu vă veți dezvolta deloc.

Bineînțeles, este foarte greu. Ca să reușești trebuie să te fi

exersat îndelung. Prin câte eșecuri nu veți trece de acum încolo! Veți cădea, vă veți ridica... până în ziua în care veți ajunge să vă controlați și să deveniți cu adevărat extraordinari. Iată care este calea de urmat. Este grea, dar ea reprezintă calea atotputerniciei.

CUPRINS

Cap. 1 – Cei doi pomi ai paradisului 1

Cap. 2 – Binele și răul, două forțe care fac să se învârtă roata
vieții 3

Cap. 3 – Deasupra noțiunilor de bine și de rău 3

Cap. 4 – Parabola grâului și a neghinei 3

Cap. 5 – Filosofia unității 3

Cap. 6 – Cele trei mari tentații 3

Cap. 7 – Problema nepoftiților 3

Cap. 8 – Despre sinucidere 3

Cap. 9 – Să învingem răul prin iubire și lumină 3

Cap. 10 – Să ne întărim în chip spiritual ca să biruim necazurile